

GLASUL BISERICII

REVISTA OFICIALĂ A SF. ARHIEPISCOPII A BUCUREȘTILOR
ȘI A SFINTELOR EPISCOPII A BUZĂULUI ȘI DUNĂRII DE JOS

APARE CU BINECUVÂNTAREA
ȘI SUB ÎNDRUMAREA I. P. S.
J U S T I N I A N
PATRIARHUL ROMÂNIEI

4

APRILIE

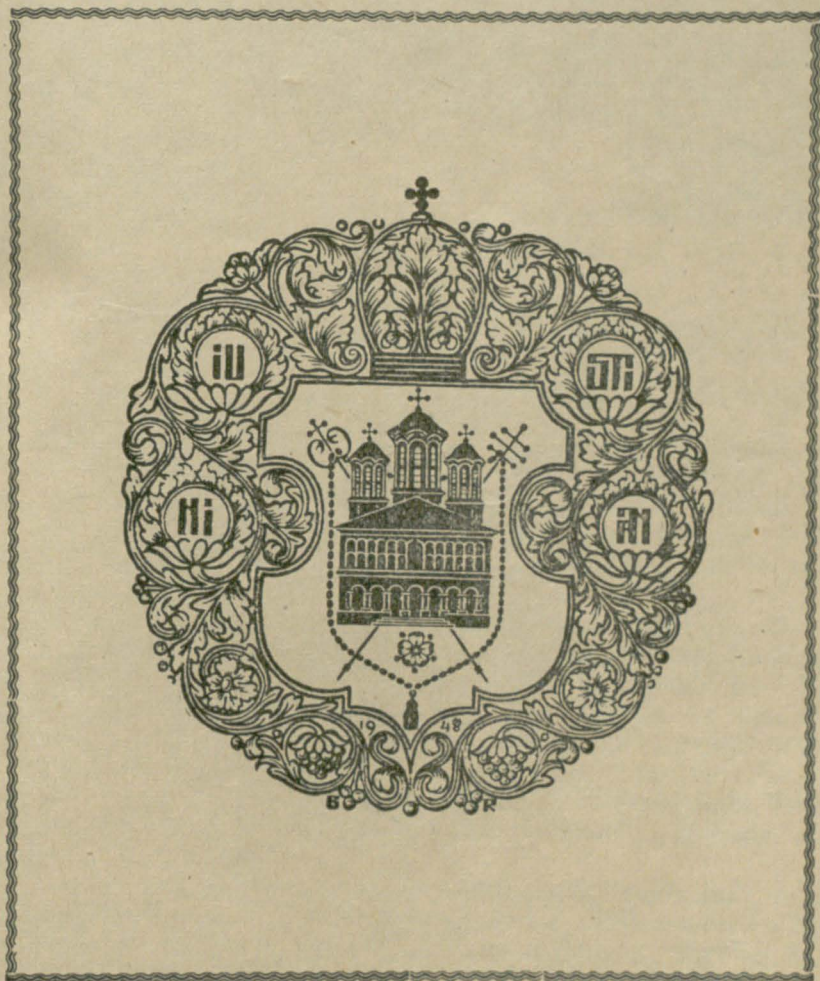
ANUL XII

1953

GLASUL BISERICII

REVISTA OFICIALĂ A SFINTEI ARHIEPISCOPII A BUCUREȘTILOR
ȘI A SFINTELOR EPISCOPII A BUZĂULUI ȘI A DUNĂRII DE JOS

APARE CU BINECUVÂNTAREA ȘI INDRUMAREA I. P. S. PATRIARH JUSTINIAN

Redacția și Administrația : Secția Culturală a Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor

OMAGIEREA I. P. S. PATRIARH JUSTINIAN DE CLERUL CAPITALEI, CU PRILEJUL SF. PAȘTI

La 5 Aprilie, prima zi de Paști, orele 17, preoțimea Capitalei, potrivit datinei și din îndemnul cel mai curat al cugetelor, s'a prezentat la palatul Patriarhal, spre a aduce felicitări cu prilejul Sf. Invieri a Domnului nostru Iisus Hristos, Inalt Prea Sfințitului și Prea Fericitului Justinian, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, dârz luptător pentru apărarea Păcii.

Au fost de față PP. SS. Vicari Patriarhali, Episcopii: Dr. Antim Nica și Theoctist Arăpaș, P.C. Vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor, Pr. Alexandru Ionescu, P.C. Pr. Ioan Gagiu, Directorul Cancelariei Patriarhale, PP. CC. Consilieri Patriarhali: Pr. Vasile Ștefan, Pr. Gh. Pașoi și Pr. Gr. Burlușanu, Dl. Nicolae Grosu, Secretarul Cabinetului Patriarhal, PP. CC. Consilieri Arhiepiscopali: Pr. Alexandru Petcu, Pr. Marcel Mihaescu și Pr. Gheorghe Bejgu, P.C. Secretar al Arhiepiscopiei Bucureștilor, Pr. Constantin Hașcău și profesorii Institutului Teologic de grad Universitar din București

După ce s'au stins ultimele acorduri din Imnul Patriarhal, în numele preoțimii a luat cuvântul P.C.Pr. Stan Dimancea, parohul bisericii Ienei din raionul I.V. Stalin, care într'o vibrantă mărturisire a exprimat Întâistătorului Bisericii Ortodoxe Române devotamentul preoțimei Capitalei în lucrarea de întărire a celui mai de preț bun al omenirii, Pacea.

«Potrivit datinei și dând ascultare celui mai curat îndemn al cugetului — a spus P.C. Pr. Stan Dimancea — preoțimea Capitalei a urcat astăzi colina Patriarhiei pentru a prezenta Sanctității Voastre omagiile sale

respectuoase și a vă adresa milenarul salut de biruință al Testamentului Nou: Hristos a înviat!

Respirăm încă mireasma de miracol a acestui praznic al bucuriei, care este învierea din morți a Mântuitorului nostru Iisus Hristos; în inimile noastre continuă să vibreze ecourile miilor de glasuri, care s'au ridicat spre ceruri în sfânta noapte ce-a trecut, preamărind pe Biruitorul morții; pretutindeni se simte o revărsare de lumină supra-firească, care cucerește sufletele, le mângâie, le apropie și le unește.

Iată pentru ce n'am vrut să încheiem ziua de astăzi fără să ne fi adunat în jurul Inalt Prea Sfinției Voastre, — precum copiii în jurul vetei părintești — și astfel, împreună, să ne împărtășim din cupa pururea vie a marii sărbători.

În timpul săptămâni ce s'a încheiat, fiecare din noi a ascultat multe, foarte multe confesiuni. Sub patrafirele noastre s'au plecat multe frunți, și-au frânt genunchii multe deșertăciuni. Îngăduiți astăzi, duhovnicilor de eri, să-și facă, prin mine, în acest ceas sărbătorec, smerita lor confesiune.

Știm, Inalt Prea Sfințite, că doriți pentru capitala Țării o preoțime luminată, osârduelnică întru slujirea lui Dumnezeu și jertfitoare întru propășirea spirituală și materială a poporului din scumpa noastră Patrie. Deseori, vorbind despre această preoțime, ați asemănat-o cu «cetatea din vârful muntelui», spre care se îndreaptă toate privirile și pe care toți o vor înveșmânta în mantia strălucirii.

Mă încumet să spun că preoțimea Capitalei este ceea ce dorește inima Inalt Prea Sfinției Voastre. Sfintele noastre lăcașuri de rugăciune sunt slujite cu devoțiune de această preoțime: din primele ceasuri ale dimineții și până scara târziu, liturghisitorii sfințiți ai bisericilor se roagă, învață, mângâie, muștră; în Duminici și sărbători, amvoanele noastre trăiesc o activitate de entuziasm apostolic, care răscolește sufletele, înalță inimile și așează pe fruntea Sfintei noastre Biserici străbune o aureolă de măreție culturală, cum n'a cunoscut niciodată trecutul ei.

Dar de îndeplinim acestea, e pentrucă Inalt Prea Sfinția Voastră ați revizuit arsenalul nostru misionar și ne-ați deschis uriașe porți de înțelegere a actualității, atât prin cursurile de îndrumare din cadrul Institutelor Teologice, cât și prin conferințele protopopești de orientare, — fericite prilejuri de întâlnire a preoțimii cu cei mai apropiați colaboratori ai Sanctității Voastre —, purtătorii de cuvânt ai gândurilor și dorințelor Arhiepiscopului pentru mai-binele Bisericii noastre.

Suntem o Biserică a tradiției, păstrăm neștirbit tezaurul evanghelic, apostolic și patristic. Mândria și tăria noastră stau în aceasta. Dar tradiția nu înseamnă încremenire, împietrire pe loc, conservatorism sau pa-seism cu orice preț. Noi avem nostalgia trecutului, dar tocmai aceasta ne dă elanul avântărilor noastre spre viitor. Tradiționalismul nostru e dinamic, el ne inspiră și ne călăuzește în aflarea soluțiilor celor mai potrivite problemelor pe care le ridică necontenita devenire a Istoriei.

Dar dacă noi gândim și ne exprimăm astfel e pentrucă Inalt Prea Sfinția Voastră gândește și se exprimă astfel. Ați imprimat modulul nostru de a înțelege lumea și viața pecetea personalității Sanctității Voastre. Gândiți pentru noi toți, iar înfăptuirile noastre sunt o mărturie a

stilului de viață care vă caracterizează. Suprema noastră năzuință e ca la altarul fiecărei biserici să se găsească un slujitor care să vă semene și credem că un Arhipăstor însuflețit de cele mai sfinte doruri pentru Biserica neamului său, nu poate râvni la o bucurie mai mare decât aceasta.

Știm, iarăși, Prea Fericite Stăpâne, că doriți o preoțime legată de popor, ancorată în realități, sensibilă la năzuințele spre o viață mai bună a celor ce trudesc — așa dar, o preoțime a «apostolatului social». Mulți ne-am agonisit cu trudă pâinea pe ogoarele Patriei, încă de copii. Am fost plugari cu plugarii, ciobani cu ciobanii satelor noastre. Părinții multora dintre noi au fost neștiutori de carte, înnotând în beznă. Când noi ne-am ridicat la lumină, am făcut-o și pentru a răzbuna neîntreruptul șir de analfabeți din trecutul familiilor noastre. Și dacă am cucerit anumite poziții în urcușul nostru pe muntele culturii, devenind oarecum niște aristocrați ai spiritului, — n'am uitat nici de unde am plecat, nici frământările și aspirațiile poporului din sânul căruia ne-am ridicat.

Stăm, prin urmare, lângă credincioși, iar credincioșii ne înțeleg. În Vinerea Mare credincioșii au cântat cu noi Prohodul Domnului, iar în noaptea sfântă a Invierii, văzduhul a răsunat de glasul mulțimii întru preamărirea Atotbiruitorului Hristos.

Pentru Inalt Prea Sfinția Voastră — care ați ctitorit biserică în Cermegheștii Vâlcei, la sanatoriul dela Techirghiol și ați restaurat o seamă de monumente bisericesti ale trecutului, din dorința curată de a sluji poporul pe linia nevoilor sale religioase —, suntem încredințați că știrile ce vă dăm fac să tresalte de bucurie inima Voastră și suntem fericiți să vă prilejuim aceasta în ziua mării bucurii a Invierii.

Știm, însfârșit, Inalt Prea Sfințite, că preocuparea dominantă a activității Sanctității Voastre, ca Mare Păstor al sufletelor ortodoxe din scumpa noastră Țară, este ca pacea să-și facă sălaș și să dăinuiească pretutindeni în lume. Doriți pacea și militați pentru ea, ca unul din primele rânduri. Conștiința preoțească v'a îndemnat să vă găsiți în lupta aceasta, încă de acum un sfert de veac. În concordanță cu duhul și slova Evangheliei ați considerat pacea drept una din misiunile esențiale ale Bisericii pe pământ. Și ne-ați cerut să dăruim acestei cauze sfinte toată puterea noastră de muncă și de sacrificiu.

Vă mărturisim, în această zi de triumf al vieții asupra morții, că preoțimea Capitalei v'a înțeles gândurile și stă alături de dreapta Inalt Prea Sfinției Voastre, ca niște cohorte de entuziaști ai păcii și frățietății între oameni. Milităm cu toții în Comitetele Cetățenești de Apărare a Păcii. Am ridicat protestul nostru împotriva războiului, mai ales împotriva celui atomic și bacteriologic. Credem cu tărie în egala îndreptățire a tuturor oamenilor și a tuturor raselor la viață și la fericire.

Adeziunea noastră la lupta pentru salvarea păcii are o justificare mult mai adâncă decât aceea a apartenenței la un spațiu geografic anumit sau la calcule de oportunism. Noi suntem pacifiști în numele lui Hristos, care s'a născut în acordurile simfoniei îngerești a Păcii și care, biruind moartea, a strigat: Pace vouă! Noi credem în valoarea absolută a omului, — chip și asemănare a lui Dumnezeu —, și suntem pacifiști în numele celui mai desăvârșit umanism, care este umanismul creștin.

Suntem fericiți, Înalt Prea Sfințite Stăpâne, că pe drumul acesta nu suntem singuri. Dorința de pace este suspinul unanim al tuturor oamenilor de bine din țara noastră. N'am auzit, sub patrafirele noastre de duhovnici, niciun glas răsleț care să gândească altfel.

Înalt Prea Sfințite Stăpâne și Prea Fericate Părinte Patriarh,

Hristos a trebuit să moară, răstignit pe Cruce, pentru vina de a fi mărturisit în lume adevărul. Iar adevărul mărturisit de El rămâne în veac, pentru că a fost pecetluit cu nimbul divinității, prin Învierea Sa din morți. Și înainte de El și după El, numeroși au fost aceia cari au murit pentru vina de a fi mărturisit adevărul; — dar dintre morți nu s'a ridicat decât El. Pentru aceea, învățătura Lui rămâne mereu biruitoare, totdeauna actuală, niciodată depășită.

În numele acestei învățături ne găsim astăzi aci, în jurul Părintelui nostru sufletesc, la picioarele tronului patriarhal. Vă rugăm să primiți confesiunea noastră pascală, ca pe o curată floare a inimilor, încălzite de văpaia unei iubiri neprihănite pentru Arhipăstorul lor.

Sunteți, pe drept cuvânt, «Patriarhul faptelor». Așa sunteți cunoscut și la noi, și peste hotare. Ca un omagiu pentru aceasta, confesiunea noastră s'a referit la fapte și la gânduri izvorite din faptele și gândurile Înalt Prea Sfinției Voastre, — Turma și Păstorul în această zi sunt una.

Cel Atotputernic să vă dăruiască zile îndelungate, cu sănătate și bună sporire întru toate, spre binele Sfintei noastre Biserici; să puteți asculta mulți ani de aci înainte salutul nostru de bucurie: Hristos a înviat!».

Preoțimea a intonat apoi Imnul Patriarhal

Adânc emoționat de înalta și vibranta confesiune a preoțimii, Înalt Prea Sfințitul și Prea Fericitul Patriarh Justinian a încheiat solemnitatea cu sfaturi părintești, pline de duioșie și aleasă prețuire pentru clerul Capitalei, pe care l-a numit «farul luminos» al întregii preoțimi de pe întinsul plaiurilor și câmpiilor scumpei noastre Patrii: Republica Populară Română.

«Este un adevăr de netăgăduit — a spus Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian — că toate marile noastre praznice creștinești sunt popasuri duhovnicești, adevărate oaze spirituale și minunate prilejuri de a ne împărtăși din izvorul dătător de viață veșnică al Evangheliei Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Praznicul Învierii Domnului este, în chip deosebit, unul dintre cele mai de seamă popasuri duhovnicești pentru toți creștinii, dar mai ales pentru noi, cei ce suntem slujitori ai altarelor dreptei credințe, slujitori ai lui Hristos-Dumnezeu. Biruința mai presus de fire a Mântuitorului asupra legăturilor morții se răsfrânge asupra noastră a tuturor și constituie arvuna mântuirii sufletelor noastre; ea se revarsă ca o ploaie aducătoare de roade, peste sufletele noastre și ne dăruiește puteri noi pentru neostenite strădanii întru slujirea lui Hristos și întru păstorirea turmei credincioase, pe care El ne-a încredințat-o.

«Bucuria Praznicului Învierii este, pentru mine, mult sporită în aceste înălțătoare clipe, de mărturisirea pe care — prin cuvântul cald și sincer al reprezentantului Cucernicilor Voastre — a-ți făcut-o, dovedind că sunteți cu adevărat «slujitori ai lui Hristos», conștienți de greutatea, dar și de importanța misiunii preoțești. Mărturisirea Cucernicilor Voastre

arată limpede că preoțimea Capitalei a înțeles care sunt îndatoririle ei, care sunt căile pe care ea își poate îndeplini cu cinste, apostolia la care a fost chemată, prin darul sfințitor pe care l-a primit.

«Imi amintesc că anul trecut, tot de Sfintele Paști, vă îndemnam părintește să folosiți Sfânta Taină a Mărturisirii, pentru întărirea credinței, pentru înnoirea și înviorarea sufletelor celor credincioși, pentru pogorirea în aceste suflete a duhului dragostei și al slujirii Păcii. Mi-ați adus o mare bucurie, dovedindu-mi că sfaturile mele de acum un an nu au căzut pe pământ sterp și neroditor; ele au încolțit în cugetele Cucerniciilor Voastre și au crescut și au dat roadă. Cuvintele mele de îndemn, le-ați transformat în fapte și înșivă v'ați ridicat la o înaltă conștiință preoțească, trăind cu adevărat învățătura Evangheliei și făcând-o — așa cum este — îndreptar de viață pentru tot creștinul.

«Din mărturisirea făcută, am desprins faptul îmbucurător că în rândurile preoțimii sunt clare și obiectivele urmărite de Biserică și metodele pastorale prin care pot fi atinse aceste obiective. Fără participarea clerului și credincioșilor la tot lucrul bun ce se săvârșește spre binele obștesc, și mai ales la lucrarea sfântă de zidire a Păcii în lume, Biserica n'ar putea dovedi viabilitatea învățaturii sale».

Amintind apoi dumnezeescul cuvânt al Evangheliei, care arată fără putință de răstălmăcire că porunca dată de Mântuitorul este pacea dintre oameni și slujirea celor ce ajută la înstăpânirea ei pe întreg pământul. Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a îndemnat preoțimea să intensifice activitatea ei în lupta pentru apărarea Păcii, pe care o dorește omnirea întreagă și pentru care peste șase sute de milioane de oameni s'au strâns sub steagul Mișcării Mondiale a Partizanilor Păcii. Înalt Prea Sfinția Sa a arătat apoi cât de prețuită este contribuția adusă de preoțimea ortodoxă în această luptă sfântă pentru Pace și a înfățișat mijloacele pe care slujitorii altarelor le au la îndemână, spre a-și intensifica activitatea lor în acest domeniu.

Vorbind despre dragostea frățească și pacea care trebuie să domnească între clerici, Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a spus:

«Preotul care nu este stăpânit de dragoste pentru fratele său coliturghisitor și pentru credincioșii săi, preotul care pizmăște și uneltește împotriva vreunuia dintre semenii săi, nu poate fi un preot adevărat. El nu poate fi slujitor al lui Hristos, căci diavolul a strecurat în sufletul său otrava mândriei și a invidiei, care duce la desbinare și la pierzanie.

«Cucerniciile Voastre dovediți că preoțimea Capitalei s'a ridicat mult deasupra unor asemenea frământări sterile și primejdioase și se călătorește de poruncile Evangheliei în viața și în faptele ei. Cu toate că mai există unele uscături — care n'au înțeles nimic din pilda smochinului neroditor —, marea majoritate a slujitorilor altarelor din Capitală este la înălțimea misiunii sale sacerdotale și poate fi socotită un adevărat far luminos, așezat pe vârf de munte, spre a lumina gândurile și faptele întregii preoțimii ortodoxe din țara noastră.

«Indemnurile și sfaturile părintești ale Sf. Sinod, ale Noastre, ale profesorilor Institutului Teologic — semănate cu dărnicie la cursurile de îndrumare pastorală și socială și în revistele Bisericii noastre —, au cu-

prins inimile și cugetele celor mai mulți dintre slujitorii altarelor ortodoxe. Avem dreptul să ne bucurăm că, în general, preoțimea noastră este cu totul pătrunsă de importanța slujirii lui Hristos, prin slujirea semenilor, și că desfășoară o muncă rodnică de toată lauda, atât pe tărâmul vieții duhovnicești, cât și pe tărâmul luptei pentru apărarea Păcii. Să mulțumim din tot sufletul lui Dumnezeu pentru lumina pe care a adus-o în cugetele slujitorilor Săi și să-L rugăm să îndrepteze spre căile adevărului și pașii puținilor preoți, care încă n'au aflat drumul cel drept, drumul ce duce spre secerișul bogat și bine-plăcut Domnului.

«Mulțumindu-vă pentru urările făcute mie și colaboratorilor mei, vă urez, la rândul meu, ca în activitatea Cucerniciilor Voastre să fiți veșnic stăpâniți de duhul păcii și al dragostei, iar bunul Dumnezeu să reverse asupra voastră tot darul și harul Său, ferindu-vă de ispitirile care pot să vă ducă la rătăcirea cea pierzătoare de suflet.

«Hristos să rămână pururea în sufletele, în viața și în faptele noastre, pentru ca între toți cei ce sunt frați în Hristos să domnească pacea și dragostea.

«Numai așa vom putea fi vrednici să rostim cu folos pentru sufletele noastre, creștinescul salut al Paștilor: «Hristos a înviat!».

Asistența a intonat de trei ori troparul Invierii: «Hristos a înviat!».

După aceste calde îndemnuri, I.P.S. Patriarh Justinian s'a întreținut cu profesorii Institutului Teologic de grad Universitar și cu preoții din București, ciocnind tradiționalul ou roșu.

Solemnitatea s'a încheiat într'o atmosferă de încredere reciprocă, fiecare din cei de față plecând la rostul său, hotărât să lucreze mai intens pentru nobila cauză a apărării Păcii.

REDAȚIA

ÎNDRUMĂRI PASTORALE

SCHIȚE ȘI PREDICI

LA DUMINICA SAMARINENCII

Ioan IV 5-42

Între Iudei și Samarineni era o veche vrășmășie, din cauza unor deosebiri de credință și de sânge, care s'au ivit în curgerea timpului. Totuși, Mântuitorul nu ține seama de această vrăjmășie și de aceste deosebiri și se întoarce în Galileea prin ținutul Samarinenilor, dimpreună cu Ucenicii Săi.

Iată-L odihnindu-se la puțul lui Iacov și cerând femeii samarince să-I dea apă, spre uimirea acestei femei, care-L întreabă: „Cum tu, Iudeu fiind, ceri dela mine să bei, femeie samarineancă fiind eu?”. Și-I amintește și ura, care-i desparte pe unii de alții: „Că nu se amestecă Iudeii cu Samarinenii”.

Dar uimirea femeii crește tot mai mult, pe măsură ce Iudeul din fața ei lungeste convorbirea cu ea și-i vorbește despre apa vieții veșnice, despre tainele vieții ei personale, așa cum numai ochiul adânc văzător al Proorocului le poate prinde și-i trezește astfel interesul pentru întrebările cele mari ale credinței și închinării către Dumnezeu. Treptat, treptat, uimire și respect, entuziasm și înălțare spirituală, dela apa izvorului pământesc până la apa cea vie a vieții veșnice, până la închinarea cu duhul și cu adevărul, până la darul niciodată nădăjduit și atât de arzător, în același timp, pentru mizeria morală a vieții ei, de a fi cunoscut în Iudeul acesta, obosit, însetat și atât de bun față de ea, pe însuși Mesia cel așteptat. Cum să nu-și lase ciutura și cum să nu alerge sus în cetate, ca să vestească această covârșitoare bucurie tuturor concetățenilor ei?

Dar cum se face că Domnul Iisus își desvăluie calitatea Sa providențială în fața acestei femei? Ba, încă, pentru prima dată în activitatea Sa, El nu va repeta această directă mărturie personală a Mesianității Sale, decât în fața unor oameni foarte apropiați, precum erau Ucenicii Săi, și

unii credincioși prea adânc mișcați de cuvintele și de minunile Sale, ca de pildă orbul din naștere. (Ioan IX, 35-37). Cu prilejul vindecării și convertirii acestui orb, Mântuitorul a spus: „Venit-am în lumea aceasta spre judecată, ca să vadă cei fără vederi, iar cei cu ochi să orbească”. (Ioan IX, 39). Fariseii și cărturarii credeau că au ochi buni, dar nu vedeau. Femeea samarineancă nu vedea, era oarbă sufletește, dar dorea să vadă și deaceea ea întrebă pe Proorocul din fața ei, unde este locul în care se cade a se închina. Și deaceea și Mântuitorul i se destăinuie și o face să vadă.

Opacitatea trufașă a Iudeilor și mai ales a cărturarilor și fariseilor, care aveau cheile împărăției, în cari nici ei nu intrau și nici pe alții nu-i lăsau să intre, era depășită aproape întotdeauna de către vameșii și desfrânatele frământați în conștiințele lor încă vii, de remușcările păcatelor și porniți pe calea pocăinții, după cum era depășită de către atăția dintre Samarinenii cei urîși și disprețuiți (Lc. XVII, 11-19; Lc. X, 33). Și iată acum, pe această samarineancă, ridicându-se mai presus de păcatele ei, când ajunge să-L cunoască pe Domnul Iisus și ridicându-se cu ajutorul Lui, mai presus de Ierusalim și de Garizim, mai presus de sângele jertfelor, pentru a înțelege că „Duh este Dumnezeu și cei ce L se închină, cade-se să I se închine în duh și în adevăr”. Și iată mai departe, cum această femeie îndeplinește slujba de apostol în cetatea Siharului și cum Samarinenii din Sihar își lasă la o parte toate îndeletnicirile și grijile lor pământești, pentru ca să-și umple sufletele cu vestea mântuirii care „din Iudei este”, dar nu dela Iudei, ci dela Tatăl cel din ceruri, care iubește deopotrivă pe toți fiii Săi.

Nu! Dumnezeu și rânduiala dumnezeiască a vieții, nu pot fi privilegiul unui singur popor, și popoarele lumii nu se pot împărți în popoare alese și în popoare inferioare. Mântuitorul a mers mai întâi către „oile cele pierdute ale casei lui Israel”, dar a pășit mai departe în părțile Tirului și ale Sidonului, în Decapole și Samaria și adeseori va spune: „Mulți dela Răsărit și dela Apus vor veni și vor sta la masă cu Avraam, cu Isaac și cu Iacov, în împărăția cerurilor”... (Mt. VIII, 11-13). Mântuitorul trece printre aceste neamuri străine și seamănă cuvântul Său. El amintește proverbul ebraic: „Unul este semănătorul și altul secerătorul” (Ioan IV, 37). Mai târziu, Sfinții Apostoli vor bate din nou căile Samariei (Fapt. VIII 4-25) și alte căi încă și mai îndepărtate și vor secera holda, iar Sf. Apostol Pavel, va lămuri atât de lapidar universalismul Creștinismului, aducător de frăție, de pace și de bună înțelegere între oameni și între popoare: „Nu mai este Iudeu, nici Elin. Nu mai este rob, nici slobod. Nu mai este parte bărbătească și parte femească, pentru că voi toți, una sunteți întru Hristos Iisus” (Gal. III. 28).

Din lumea antică, femeea era roaba bărbatului și chiar a propriilor ei copii, chiar dacă nominal era „domina”, sau „matrona”, stăpâna casei. La evrei, robia ei era ceva mai blândă, dar și acolo atârna de bunul plac al bărbatului, care avea la îndemână „cartea de despărțenie”. Inferioritatea ei morală și intelectuală era un fapt voit și fixat prin tradiție. Asprimea cu care opinia publică iudaică privea relațiunile bărbaților cu femeile, dovedește în aceiași măsură și valoarea morală ce li se da acestora. Un învățător de lege spune: „Nu trebuie niciodată să stai singur într'un han, cu o femeie, nici chiar cu sora ta, nici chiar cu fiica ta, din cauza bănu-

elilor pe care le pot avea oamenii. Să nu vorbești nimic unei femei, pe care o întâlnești pe stradă, nici chiar soției tale proprii și cu atât mai puțin altei femei, din cauza vorbelor pe care le pot stârni oamenii". Iar în ce privește lumina învățaturii, cărturarii Iudei ziceau: „Cel ce învață pe fiica sa legea, este ca unul care face nebunii. Mai curând să fie arse cuvintele legii decât să fie predate femeilor“.

Iată însă că Domnul Iisus vorbește îndelung cu samarineanca, spre uimirea însăși a ucenicilor Săi, care nu se eliberaseră încă nici ei de sub prejudecata timpului și o învață cele mai înalte taine ale legii, o învrednicește de însăși mărturia personală a Mesianității Sale, o transformă sufletește și o înalță chiar până la demnitatea apostolatului.

Mii și mii de femei creștine vor fi marlirizate, pentru că nu și-au renegat credința. Dar ele își mărturiseau odată cu credința lor, dreptul pentru ele și pentru urmașele lor, la o viață liberă, la o dreaptă preuire a contribuției lor în familie și în genere în viața socială și cu prezentimentul propriu firii lor, erau prevestitoarele peste veacuri ale unei noi orânduiri a lumii, întemeiată pe dreptate, pe libertate, pe egalitate, pe muncă și pe solidaritatea tuturor pentru binele tuturor, ceea ce înseamnă, în același timp, pace și bună înțelegere între oameni.

Biserica a pus în valoare dela început însușirile caracteristice femeii: devotamentul ei, iubirea și spiritul de jertfă al ei, stăruința ei zilnică în atâtea lucruri mărunte în aparență dar de mare folos pentru viață, simțul ei practic și gospodăresc atât de plăcut, datorită caldei saie sentimentalități.

Inerția veacurilor, împrejurările istorice protivnice, regimurile politice despotice, care țineau în felurite robii milioane de bărbați, au împiedecat cu atât mai mult, dezrobirea în toate privințele a femeii și trebuie să adăugăm că adesea înșiși reprezentanții religiei au fost mai prejos de misiunea lor.

Oare nu erau clerici acei care au susținut în 1595 la Wittenberg, în nu mai puțin de cincizeci de teze că femeia este lipsită de demnitatea persoanei umane, în radicală și oribilă contradicție cu paginile Evangheliei?

Totuși, nu se poate tăgădui că dela interdicția învățământului pentru femei, formulată de cărturarul de pe vremea Mântuitorului, dela interdicția de a vorbi cu o femeie sau chiar de a o saluta și până în vremurile noastre, s'a făcut un mare pas. Iar astăzi, în țările socialismului, ne găsim în faza definitivă și radicalei emancipări a femeii și a valorificării puterilor ei fizice și sufletești în toate domeniile vieții sociale, alături de bărbat, în urma uriașei revoluții politice și sociale.

Spre lauda femeilor noastre, vedem astăzi ceea ce niciodată n'am văzut în trecut, o prezență a lor în toate ramurile de muncă fizică și intelectuală și în toate ramurile administrative ale Statului și ale comunelor, în justiție, în finanțe, în școli, în ocrotirile sociale, la sănătatea publică, la construcții, în transporturi, în artă, în miliție, în industrie și comerț, în agricultură, ca simple muncitoare sau funcționare, dar și foarte multe cu deosebită pregătire tehnică, ridicate prin talentele și capacitatea lor, dar și prin deosebita ocrotire a regimului de astăzi, care a fixat în însăși Constituția Republicii noastre Populare drepturile femeilor pe picior de egalitate cu bărbații. (art. 83). Ele au și făcut până astăzi dovada vredniciei

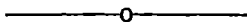
lor în întrecerea socialistă a muncii și au arătat astfel că merită pe deplin toate drepturile ce li s'au acordat.

În parohii, atâtea femei ajută la buna întreținere a sfințelor locașuri, la înfrumusețarea curților acestor locașuri și la buna îngrijire a cimitirelor.

Le vedem mai departe activând cu zel și pricepere în diferite organizații de formare și de înălțare a conștiinței cetățenești și în deosebi, în comitetele de luptă pentru apărarea păcii împotriva imperialiștilor ațățători la război. Ce acțiune poate fi mai proprie pentru inima și pentru întreaga ființă a femeii, dacă nu apărarea vieții pe care ea o naște, împotriva unei morți atât de bestială și atât de contrară naturii, pe care o aduce războiul?

O femeie demnă, liberă, conștientă de forțele și de drepturile ei, constructoare în aceeași măsură ca și bărbatul, a ordinii noi și a păcii în lume: iată femeia de astăzi, la care ne duce meditația noastră asupra convorbirii Domnului cu femeia samarineancă.

Pr. B. Gheorghe

LA DUMINICA ORBULUI

„Cătă vreme sunt în lume, Eu sunt lumina lumii“
(Ioan, IX,5)

Înțelepciunea cea de peste veac, care deapănarea lucrează și luminează în Sfânta noastră Biserică Ortodoxă, a orânduit și evangheliceștile citiri, în curgerea anului bisericesc, după dreapta potrivire a nevoilor sporirii noastre duhovnicești.

Deaceea, după Evangheliile ce se citesc în vremea celor patruzeci de zile de pregătire a inimilor noastre pentru împreună pătimire cu Domnul, vin, ca niște firești întregiri, Evangheliile acestor altor patruzeci de zile de după slăvita Lui înviere. Acelea, cuvinte de îndemn la pocăință, la adevărată întoarcere la Dumnezeu; iar acestea — descoperiri ale mântuitoarelor roade duhovnicești pe care ni le-a odrăslit nouă strălucita biruință a Hristosului celui a treia zi înviat, asupra întunericului morții și al păcatului zămisliților de moarte.

Iară biruitoarea lumină a învierii lui Hristos pare că strălucește în chip deosebit înțelegerii noastre creștinești, în această Duminică a Orbului din naștere, care în toată vremea viețuirii lui a fost lipsit de vederea frumuseții pe care a revărsat-o Cel-Prea-Înalt asupra zidirii Sale, dar căruia i s'a dat să deschidă ochii mai întâi asupra Luminii însăși, din care toată frumusețea lumii izvorăște.

Într-adevăr, în cuvântul făcător de viață al Sfintei Evanghelii, Dumnezeu ni se descoperă ca lumină lucrătoare a dumnezeieștilor lucrări. El e „Lumina lumii“ — aceea care, după cum glăsuște începutul acestei Evanghelii, luminează într-un întunec, „iară întunericul nu o a cuprins pe ea“; după cum grăiește, iarăși, tot Sfântul Apostol Ioan, în a sa dintâi sobornicească epistolă, ca pe o vestire dela Domnul însuși: „Dumnezeu este lumină, și niciun întuneric nu este într-un El“ — și mai departe, „dacă zicem că avem împărtășire cu El și umblăm într-un întuneric, mințim și nu lucrăm

adevărul. Iară dacă umblăm întru lumină, precum El este în lumină, atunci avem împărtășire unul cu altul..." și mântuitoarea jertfă a Domnului se face și nouă curățitoare de tot păcatul (Ioan, I, 5—7).

Iată, prin urmare, că din mântuitoarea poruncă a dragostei din nou ni se descoperă, prin însuși graiul Apostolului dragostei dumnezeiești — acelaș care ne-a învățat că „Dumnezeu este Dragoste” (Ioan, IV,8), și care rezemându-și capul pe pieptul Domnului, a înțeles din susurul de taină al acestui dumnezeesc izvor, taina dragostei acesteia a lui Dumnezeu, care s'a arătat către noi, trimițând în lume pe Fiul Său unul născut, „ca prin El viață să avem” (I Ioan, IV,9) o dragoste decât care alta nimeni nu are, ca „viața lui să și-o pună pentru prietenii săi”. (Ioan XV,13).

Intorcându-ne acum la orbul cel din naștere, se cuvine să înțelegem că starea lui închipue starea fiecăruia dintre noi cei cari, deși avem dela Dumnezeu lumina ochilor trupești, ne-am orbit cu cumplită întunecare a minții și am așternut vâl gros de neștiință duhovnicească peste inimile noastre, prin împietrirea noastră în păcatul dintâi al trufiei. Și trufia aceasta căreia Domnul îi stă împotriva — așa cum zice Duhul în Cartea Proverbelor lui Solomon (III, 34) — este într'adevăr începătoare a toată răutatea și a toată neștiința inimilor noastre; iar harul cel mai de preț al cunoașterii și al dreptății de Dumnezeu și întru Dumnezeu se dă, fără de îndoielă numai celor smeriți cu inima, căci mai întâi prin smerenie se păzește „unirea duhului întru legătura păcii” (Efes VI, 2-3).

De aceea „umblarea noastră întru lumină”, așa cum și Sfântul Apostol Pavel ne învață întru a sa Epistolă către Efeseni, este totodată „umblarea întru dragoste” (Efes I, 8) și nu poate fi altcum pentru unii cari, ca „fii ai luminii” sunt, mai presus de toate, mărturisitori și următori ai Dumnezeului Dragostei.

Dar, așa cum indeamnă și cuvântul Scripturii, se cuvine ca dragostea noastră să fie lucrătoare, „să nu iubim numai cu vorba, numai din gură, ci cu fapta și cu adevărul (I Ioan, III,18).

Cu deosebire în vremurile acestea de răscruce a drumurilor mult frământatei noastre omeniri — când iarăși se aude zăngănitul de moarte al armelor — se cuvine ca toți cei ce poartă numele Hristosului dragostei de oameni să se străduie ca în adevăr lumina dragostei acesteia să lumineze tuturor.

Noi știm, din Dumnezeiasca Descoperire, că toate fărădelegile omului își trag obârșia din inima lui (Fac., VI,5; Mat., XV,19). Din trufia unor inimi împietrite; din oarba și hrăpăreața lor lăcomie de aur purced și ucigătoarele gânduri ale cotropitorilor de noroade. Inimile acestea au uitat simfirea cea adevărată a dragostei de frați și au rămas „sterpe întru cunoștința Domnului nostru Iisus Hristos” iar neavând acestea, „vederea le e micșorată și stinsă” (II Petr., I, 8-9), sărăcită de lumina care e viață (Ioan I, 4) dătătoare de viață, ca însuși Duhul (Ioan, VI, 63), ce strălucește cu lumina adevărului (I Ioan, V, 6; Ioan III, 21).

Dincolo de neștiința aceasta duhovnicească a Adevărului lui Dumnezeu, și deasupra beznei în care se svârcolesc patimile aducătoare de moarte, noroadele lumii au ajuns să simtă iarăși — după ce au fost trecute prin focul atâtor încercări — că omenirea, prea mult desbinată și învrăbită împotriva ei însăși, este totuși însetată de pace. Iară noi, cei care mărturisim adevărul învățaturii lui Hristos, știm că toți oamenii sunt fiii

aceluiaș Părinte Ceresc, care „dintr'un sânge a făcut tot neamul omenesc, ca să locuiască pe toată fața pământului (Fapt. XVII,26).

Și unirea aceasta - după dumnezeasca obârșie - a oamenilor, în temeiază, în lumina dreptei noastre credințe, în chip ființial, dragostea de aproapele, ca pe o adevărată dragoste de frați, întru care Scriptura Sfântă ne îndeamnă hotărît să rămânem (Evrei XIII,1).

Nesocotirea poruncii acesteia a dragostei frățești dintre oameni stă sub grea osândă a dreptății lui Dumnezeu : „Cela ce va vărsa sângele omului, pentru sângele aceluia sângele lui se va vărsa, că după chipul lui Dumnezeu am făcut pre om” - zice dumnezeescul cuvânt la începutul Scripturii (Fac., IX, 16), și se încheie Sfânta Carte vestind că „Cela ce duce în robie, însuși în robie va merge ; cela ce cu sabia ucide, de sabia va pieri” (Apoc., XIII, 10).

Iar porunca dragostei lucrătoare, deapurarea vie în cugetarea și în trăirea Sfintei Biserici, se împlinește și ea cu tare nădejde de răsplătire din partea dumnezeestei milostiviri. Așa cum, atât de limpede scrie în „Cuvântul despre iubirea de cei săraci”. Sf. Grigore Cuvântătorul de Dumnezeu : „Că prin niciun alt lucru nu se slujește într'un chip atât de desăvârșit, ca prin mila față de aproapele, fiindcă nici nu este un lucru mai mult al lui Dumnezeu, înaintea Căruia merge mila și adevărul (Ps. LXXXVIII,15) și Căruia i se cuvine mai înainte decât judecata să I se aducă mila (Mat, XII, 7) ; și prin niciun alt lucru, mai mult decât prin dragostea de oameni, nu ni se dă în schimb dragostea de către Acela care, la rândul Său, o măsoară după dreptate, și care pune în cântar mila ca greutate de măsură” (Isaia XXVIII,17).

Lumina dragostei de oameni trebuie să se facă, în inimile tuturor oamenilor, putere făuritoare a păcii pe care „Dumnezeul Păcii vrea să o căutam cu toată lumea” (Evrei XII,14).

Despre aceasta Sf. Grigore al Nisei, în scrierea sa „Despre desăvârșire”, ne învață că „dacă înțelegem că Hristos este pace, vom arăta că numele lui Hristos este adevărat pentru noi numai dacă vom adevăra pe Hristos în viața noastră, prin pacea din lăuntru nostru... și dacă avem în noi pe Hristos, care este pace, atunci să ucidem vrăjmășia din sufletele noastre, pentru că numai așa vom împlini și în viața noastră ceea ce credem că este în Hristos”.

Și această pace, temeinicia așezată înăuntru omului, se face începătură a așezării ei și între oameni. Către aceasta îndeamnă cu tărie pe drept credinciosii, dumnezeescul grăitor cel cu Gura de Aur : „Ceea ce a făcut Unul născut Fiul lui Dumnezeu, aceea și tu să faci, după omeneasca ta puțință, ajungând săvârșitor al păcii, și fie însuși, și altora. Pentru aceasta te și numește Hristos pe tine, cel făcător de pace, fiu al lui Dumnezeu”, (in Omilia întâia la trădarea lui Iuda).

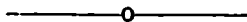
Pentru că să strălucească însă pentru noi, ca și pentru orbul din Evanghelia de azi, „cunoștința slavei lui Dumnezeu pe chipul lui Hristos” (II Cor., IV,6), se cuvine ca acelaș Dumnezeu care a zis „Să strălucească, dintru întuneric, lumina”, „să facă ziua și în inimile noastre”.

Și întocmai ca în această Evangheliie, ungând ochii noștri cei orbiți duhovnicește, cu tină - aducătoare aminte și de duhul smereniei întru care au fost plâsmuiți și de scuipatul pe care primindu-l pe prea curatul

Său obraz însuși Domnul S'a smerit pentru noi — Hristos — Domnul, ne chiamă la smerenia adevăratei cunoașteri, celei în duh, și a dragostei de om.

Nădăjduind că așa va răsări și întru inimile noastre, luceafărul acestei dumnezeiești lumini de care scrie și Sfântul Apostol Petru în cea de a doua a sa Epistolă (I,19), și noi înșine, străduindu-ne, să ne facem implinitori ai cuvântului, care zice că roadele luminii și ale Duhului sunt dragostea, bucuria și pacea (Efes. V,9; Gal. V,22), să strigăm și noi cu Psalmistul: „Intru lumina Ta vom vedea lumina“ (Ps. XXXV,10).

Pr. Mihail Avramescu

LA SĂMBĂTA MOȘILOR

«Rânduiește pre robii Tăi, Doamne, în ceata aleșilor Tăi, ca să strige Ție: Binecuvântat ești, în veci, Doamne, Dumnezeu părinților noștri».

Intotdeauna este potrivit să ne gândim cu tot dinadinsul la cei plecați dintre noi și la starea în care se găsește fiecare dintre ei, după plecarea dintr'această viață, potrivit cu faptele pe care le-a săvârșit pe pământ. Dar Sfânta noastră Biserică ne oferă prilejul ca astăzi să meditam și mai mult la viața de dincolo, pentruca din înțelegerea mai adâncă a lucrurilor să ne înțelegem și să îndrumăm cărma corăbiei sufletului nostru cu și mai multă hotărâre, prin valurile furtunoase ale acestei vieți, către limanul cel liniștit al trăirii noastre în veșnicie, în apropierea lui Dumnezeu.

Dacă viața noastră pământească are un sfârșit, apoi nu înseamnă că prin aceasta se sfârșește totul. Partea cea mai bună din noi, sufletul nostru, substanța aceasta spirituală, plămădită de Dumnezeu, în noi, la naștere, după învățătura Sfintei noastre Biserici, rămâne mai departe și după despărțirea de trupul cel pământesc, cu care, în timpul vieții de aici, a colaborat. Am putea spune, nu fără de dreptate, că de îndată ce ne naștem suntem sortiți nemuririi. Că această nemurire va însemna fericire veșnică și trăire în imediata apropiere a lui Dumnezeu, sau va însemna chin veșnic și suferință fără de sfârșit, aceasta depinde de felul cum vom înțelege noi înșine să ne pregătim soarta veșnică, fie împărtășind învățăturile Domnului și transformându-le în fapte bine plăcute Lui și primind astfel dela El harul sfințitor, fie luându-o pe calea patimilor și a pornirilor celor urâte, neglijând pe Domnul și devenind încă din această viață sclavi vânduși Stăpânitorului întunerecului.

Pentruca nu suntem numai trup, ci și suflet, între noi și lumea sufletelor celor mutați dela noi, dincolo de zările vieții, este cu puțință o legătură continuă: o comuniune pe care avem datoria să o cultivăm și pe care Sfânta noastră Biserică ne învață să o mărturisim ca pe un adevăr de credință. Până la Judecata din urmă, această comuniune, după în-

văfătura Sfintei noastre Biserici, este aducătoare de folos și pentru cei din viața aceasta, dar și pentru cei de dincolo. Rugăciunile sfinților celor mutați dela noi, în favoarea noastră, sunt bine primite și ascultate de Dumnezeu. Iar rugăciunile noastre către sfinți, ca aceștia, la rândul lor, să se roage lui Dumnezeu pentru noi, sunt recomandate de Sfânta noastră Biserică tuturor credincioșilor, ca mult aducătoare de folos.

Dar în starea în care se găsesc sufletele celor răposați, până la Judecata de apoi, tot atât de folositoare sunt pentru ei și rugăciunile pe care le facem noi, fie personal, fie prin Sfânta Biserică, pentru iertarea păcatelor lor și pentru odihna lor veșnică.

Astfel, în cuvântarea de laudă la adresa Sfintei Mucenițe Varvara, Sfântul Ioan Damaschin spune că sufletele pentru care se aduce Sfânta și înfricoșata Jertfă a Sfintei Euharistii, vor avea din aceasta un folos cât se poate de mare (cap. 22). Dar, după cum ne spune Sfântul Ioan Gură de Aur, Biserica nici nu se roagă și nici nu oferă Jertfa Sfintei Euharistii pentru toți în genere, sau pentru cei cari mor în păcate de moarte (Omil. 3 la Filipeni, cap. 4). Ea nu face rugăciuni nici pentru aceia a căror ultimă faptă a fost în chip vădit un păcat - cum sunt sinucigașii, sau cei cari mor bătându-se în duel - și nici pentru cei ce-au murit ca eretici, despărțiți de Biserică și fără să arate vreun fel de pocăință. Pentru toți ceilalți, însă, cari au mărturisit pe Hristos, până în ultima clipă a vieții lor, dar cari, cu toate acestea, nu s'au putut păstra în viață, la înălțimea îndatoririlor lor creștinești, Biserica se roagă și ne învață și pe noi să ne rugăm pentru ei. Despre unii ca aceștia, zice Timotei al Alexandriei că „au o mică dospeală de virtute; ei voiesc, dar nu izbutesc să o transforme, totuși, în pâine” (canon. 15)

Alături de rugăciuni, Sfânta Biserică ne mai recomandă pentru binele celor plecați dintre noi, nedesăvârșiți, să facem și milostenii, căci, după cum grăiește Sfântul Chiril al Ierusalimului, „și acestea pot să le ajute, producându-le o oarecare mângâiere” (Cateh.mistag. 5), prin aceea că, după cum zice Sfântul Ioan Gură de Aur, „ii determină pe cei miluiți să se roage pentru morții, pentru cari sunt miluiți” (Omil. 3 la Filip. 4).

Iată rostul pomenirilor pe care Sfânta Biserică ne îndeamnă să le facem pentru cei plecați din mijlocul nostru. Iată frumoasa și binefăcătoarea tradiție creștină. Iată legătura trînsă și comuniunea dragostei creștine, care leagă pe credincioși nu numai între ei, aici pe pământ, ci și cu cei mai dinainte adormiți, comuniune în virtutea căreia nu poate și nu trebuie să ne fie indiferentă starea de păcat a aproapei noastre, ci care ne îndeamnă să ne străduim pe toate căile să-i scoatem din ea și să-i ajutăm să păsească pe calea solidă a virtuții.

Acesta este rostul pomenirii de astăzi, pe care a rânduit-o Biserica creștină: acela al unor rugăciuni pline de căldură pentru toți cei din veac adormiți părinți, frați, moși și strămoși ai noștri, cari au trecut dincolo, din viața aceasta.

Intr'adevăr, pomenirile care se fac pentru rudele noastre, îndată după trecerea din viață, au un caracter mai restrâns: se săvârșesc rugăciuni și se fac milostenii numai pentru anumiți dispăruți, de către rudele lor, care și aduc aminte de ei și a căror dragoste îi urmărește și dincolo de mormânt, căutând să-i ajute și acolo. Dar cei ce nu au rude? ! Sau ale căror rude nu pot, sau nu vor să facă rugăciuni, pomeniri și milostenii pentru ei? Bi-

serica nu i-a lăsat nici pe aceștia în părăsire, căci a instituit în cursul anului, anumite zile de rugăciune a tuturor celor vii pentru toți cei morți.

Astăzi, deci, mai mult decât oricând, legătura dintre lumea de aici și cea de dincolo se arată mai vie și mai puternică, decât oricând. Astăzi, credincioșii sunt chemați să-și împlinească o datorie de rugăciune obștească pentru toți cei din veac adormiți. Astăzi, rugăciunile Bisericii suie, ca un fum de tămâie bine mirositoare, până la tronul lui Dumnezeu. Astăzi, sufletele celor adormiți tresaltă de bucurie că cei din lumea aceasta nu le-a uitat. Astăzi, milostivirea Bunului Dumnezeu, înduplecată de rugăciunile Bisericii Sale, ușurează sarcinile care apasă pe sufletele celor de dincolo. Dar tot astăzi, mai mult decât oricând, sufletele noastre trebuie să se trezească la gândul că schimbându-ne viața noastră plină de prihană într-o viață mai îmbunătățită și pe placul lui Dumnezeu, vom păși cu fruntea senină pragul acestei vieți, agonisindu-ne prin faptele noastre proprii, coamoară în ceruri și făcându-ne, prin puterile noastre, înșine, și cu ajutorul lui Dumnezeu, cel plin de milostivire, vrednici de ceata celor aleși ai Domnului.

Nimeni din cei ce sunt muritori nu poate săvârși mai multe fapte bune, decât i-ar fi necesare spre mântuire, în așa fel ca să-i mai și prisoască spre a putea da și altora din ele, oricât de sfântă și de curată i-ar fi viața. Celui ce i s'a dat mult, după cuvântul Sf. Evanghelii, mult i se va și cere. Și nimeni nu poate acunde talantul său în pământ din cauză că a fost învrednicit numai de unul singur. Deci, singura puțință pe care o avem de a ajuta pe alții, este, aici pe pământ, dragostea noastră creștinească și purtarea noastră plină de dragoste față de ei, ca și rugăciunea noastră fierbinte pentru cei de dincolo de această viață. În ce măsură și cum îi vom putea ajuta pe aceștia din urmă, prin rugăciunile noastre, nu cunoaștem. Credem, însă, și mărturisim, împreună cu Sfânta noastră Biserică, aceea ce au crezut și au mărturisit și înaintașii noștri: că Dumnezeu nu va trece cu vederea rugăciunile noastre și că, în bunățatea Lui cea nesfârșită se va milostivi de ei. Toată silința și toată străduința în viața aceasta pentru noi, ca și pentru semenii noștri și toată rugăciunea noastră fierbinte, pentru cei mai dinainte adormiți părinți și frați, moși și strămoși ai noștri, trebuie să fie aceea de a înlătura păcatul, care se întreține între noi și Dumnezeu și de a realiza acea comuniune sufletească ideală, pe care Sfânta noastră Biserică o numește „comuniune a sfinților”. Ea este societatea celor aleși și ai lui Dumnezeu, este închegarea într'un singur trup al lui Hristos a tuturor mădularelor în parte, care sunt creștinii, este străbătarea tuturor de Duhul sfințeniei Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Făcând din apropierea de Hristos ținta cea mai de seamă a vieții noastre și a tuturor strădaniilor noastre din această viață, să ne rugăm plini de smerenie către Domnul: „Rânduiește, pe robii Tăi, Hristoase, în ceata aleșilor Tăi, ca să strige Ție: Bine ești cuvântat în veci, Doamne, Dumnezeul părinților noștri”, căci Ție se cuvine slava, cinstea și închinăciunea: Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Pr. RADU PASCU

GĂNDURI ÎN LEGĂTURĂ CU RUGĂCIUNEA

„TATĂL NOSTRU“

Printre lucrările humanistului olandez Erasmus de Rotterdam (1466–1536) găsim și o scurtă explicație a rugăciunii „Tatăl nostru“, care departe de a se pierde în lămuriri exegetice, pune față în față pe credinciosul care o rostește, cu propria-i viață, trăită de multe ori, nu numai departe de Dumnezeu, ci deadreptul contrar voiei Lui celei sfinte.

Pentru frumusețea ei, dăm mai jos explicația pe care o face Erasmus de Rotterdam rugăciunii „Tatăl nostru“:

„Tatăl nostru“ — Indrăznești să-l numești Tată, tu, care vrei să strângi de gât pe fratele tău?

„Sfințească-se numele Tău“ — Poate, oare, ca numele lui Dumnezeu să fie mai batjocorit decât printr'un război reciproc?

„Vie împărăția Ta“ — Așa te rogi tu, care întemezi stăpânirea ta pe valuri de sânge?

„Facă-se voia Ta“ — Dumnezeu vrea pace, iar tu pregătești război?

„Pâinea noastră cea de toate zilele“ — Pentru aceasta te rogi tu Tatălui nostru, al tuturor, atunci când arunci în mare bucatele fratelui tău și când nimicești chiar și bucatele tale, mai degrabă decât a le vedea întrebuițate pentru folosul fratelui tău?

„Și ne iartă nouă greșalele noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri“ — Cum poți iăgădui aceasta, tu, care ești gata să săvârșești crime?

„Și nu ne duce pe noi în ispită“ — Pe fratele tău ești gata, însă, să-l duci la pierzare.

„Ci ne izbăvește de cel viclean“ — Cum mai îndrăznești să te rogi aceasta, tu, care abia aștepți să faci fratelui tău tot ceea ce poate fi mai rău?

Pr. Ioan Popescu

PENTRU APĂRAREA PĂCII

DELA CONGRESUL POPOARELOR PENTRU APĂRAREA PĂCII — CUVINTE DE PACE —

FREDERIC JOLIOT CURIE
(Președintele Consiliului Mondial al Păcii)

*„Ne-am adunat cu toții aici, cu dorința arzătoare de a găsi o des-
legare a stării care apasă asupra oamenilor. Nu venim să impunem ni-
mănuși preferințele noastre și suntem gata de a căuta toate modalitățile
de a asigura pacea.*

*În calitate de reprezentanți ai popoarelor avem datoria de a da
grat și de a face să fie ascultată voința lor de pace, de către guverne.
Avem datoria de a da opiniei publice mondiale noi rațiuni pentru
a se putea exprima și a putea activa.*

*Avem datoria de a menține legăturile stabilite în timpul pregătirii
și tinerții acestui Congres, de a le întări și duce mai departe.*

*Avem datoria, în fine, de a răspunde prin acțiune de pace, marelui
speranțe a cărei purtători suntem.*

*Știm ce amenințări de nimicire apasă asupra întregel omeniri ;
dar, departe de a micșora voința noastră pentru pace, cunoștința aceasta
ne-o sporește.*

*Dușmani ai oricărei cruciade vom lupta împotriva minciunților,
împotriva afățătorilor la ură, împotriva prejudecăților.*

*Ne vom înapoia, apoi, în patriile noastre respective, hotărâți de a
continua lucrarea noastră ; de a explica la noi ceace nu se cunoaște,*

sau se înțelege greșit de alții. Dacă necunoștința este adesea mama neîncrederii și a urii, cunoștința duce la frățietate, adevărul duce la lumină”.

DEPUTATUL DEMOCRAT CREȘTIN TERRANOVA
(din delegația italiană)

„In zadar barbaria se acoperă cu haina științei. De la acest Congres trebuie să iasă un cuvânt de viață și de nădejde, care să lărgească în toată lumea inițiativa popoarelor în favoarea păcii, pentru a se obține rezultate concrete.

Dacă unii guvernanți au uitat datoriile lor și cred că pot să împlădească schimbul liber de idei, sau să ne conducă între batonete la masă sacră, în numele unor prejudecăți absurde, prin însuși acest fapt ei se așează în afară de viața socială și spirituală a popoarelor lor.

Popoarele nu au întotdeauna guvernele pe care le merită. Noi și voi suntem răspunsul elocvent. Noi ne găsim aici pentru a căuta toate căile, pentru a încerca toate mijloacele de a împiedeca definitiv masacrul inutil. Noi nu voim să primim în chip pasiv ceea ce alții spun că vor să facă — așa zicând în numele nostru —, căci aceasta ar însemna să ne facem complici al acelora care voiesc și pregătesc războiul.

Dacă voi, dacă noi, vom tăcea, cuvântul îl va avea moartea; dimpotrivă, noi voim să afirmăm dreptul nostru la viață”.

Dr. S. D. KITCHLEW
(din delegația indiană)

„Ochii noștri se îndreaptă spre acest Congres, cu o speranță pe care nu am putea-o descrie — aceea, poate, de a ști că noi, fiecare dintre noi, poate ajuta să se ia o măsură oarecare concretă, pentru a scoate omenirea din norul care acoperă inevitabil o lume ce gravitează către război.

Reunindu-ne, este posibil într'un chip oarecare, să putem ajuta lumina să iasă din această obscuritate. Nu credeți, oare, că chiar dacă acest Congres va ajunge să aprindă o flăcărue de speranță, în noaptea disperării, se va dobândi cu aceasta un rezultat imens?”.

JEAN PAUL SARTRE
(Franța)

„Ne-am hotărât să nu ne substituim guvernelor noastre, ci să comunicăm între noi, fără ele. Unii dintre noi au venit chiar împotriva voinței guvernelor lor. Și noi nu gândim să alcătuim un organism abstract, care să dea ordine miniștrilor. Nu! Dar, pentru că superanitatea

vine dela popor, noi, cei cari suntem guvernați începem să ne punem de acord asupra nevoilor noastre și când ne vom întoarce acasă, vom manifesta în cadrul național, o voință, care va fi în același timp aceea a fiecărui popor și aceea a tuturor. Vom vedea atunci dacă guvernul este în slujba poporului, sau dacă poporul este în slujba lui. Nu! Nu este vorba de a ne substitui miniștrilor și de a face carieră în diplomație. Ci, este vorba să le spunem: în timp ce voi vă priviți la O.N.U. și prin alte părți că niște câini de porțelan, noi pe care voi pretindeți că ne apărați, noi am înfăptuit unitatea. Voi vă încrunțați, plini de neîncredere reciprocă, iar noi, popoarele, în acest timp, am ales încrederea și am văzut că aceasta era diplomația cea mai abilă. Dacă mai există oarment la O.N.U. cari să creadă că al treilea război mondial va fi lupta Binelui împotriva Răului, noi le spunem că se înșală. Popoarele s'au văzut. Ele și-au vorbit, s'au atins și au căzut de acord într-o a spune că războiul care li se pregătește, este din toate punctele de vedere un Rău și că Pacea pe care ele voiesc să o facă și pe care o vor face, este din toate punctele de vedere un Bine. Nu vom mai fi înșelați de loviturile cruciadelor“.

HUANG HING

(Preot budist, China)

„Știm că învățăturile lui Buda se bazează pe Tse=Bei (Milostivirile). Tse înseamnă a da tuturor ființelor oți fericirea, iar Bei, a smulge din nenorocire toate ființele oti. Să îndepărtăm nenorocirea dobândind fericirea: iată aspectul concret al vieții pașnice. În felul acesta Tse=Bei al religiei budiste conține marea semnificație a Dăcii. Dacă am înțelege lucrul acesta, am cunoaște încă și mai bine, că lucrarea budiștilor este pacea însăși.

RENE BOVARD

(Pacifist elvețian)

„Realitatea adeărată a războiului este suferința și cea dintâi și cea mai mare grijă a noastră ar trebui să fie îndepărtarea acestei suferințe. Pornind dela această suferință, trebuie să studiem mijloacele necesare pentru a stabili pacea, iar nu pornind dela ideologii care împart lumea. Iată ceea ce va constitui un fapt nou în istorie“.

SUN YAT SEN

(din delegația chineză)

„Venind din China și cunoscând ce progrese minunate a făcut poporul nostru, din momentul în care a creat stabilitatea în propria lui

fară, viziunea mea despre o lume pașnică este cu adevărat aceea a Cezarului pe pământ. Este o făgăduință deschisă nu numai înaintea copiilor noștri, ci este un lucru de care ne putem bucura noi înșine, pe care l-am construit în timpul vieții noastre proprii.

Să înaintăm către pace și către această lume nouă".

PASTORUL RAGNAR FORBECH

(Norvegia)

„Fie ca popoarele să se unească într'o mare familie comună, așa cum a voit-o Creatorul !".

EDUARD ESQUIVEL

(Argentina)

„Noi aspirăm către o știință populară având misiunea de a combate groaznicele nenorociri care lovesc omenirea și care fac pe fiecare zi mii de victime, datorită nivelului scăzut de viață, care există în numeroase țări, unde posibilitățile de cumpărare nu sunt la îndemâna unui anumit strat al populației. Și, vedem cu îngrijorare cum știința actuală își conacră puterile ei și capitaluri enorme studierii și creerii mijloacelor de distrugere, ale cărei victime vom fi noi, cei dinții".

Noi socotim că existența unei păci durabile este cu puțință de realizat, cu respectarea mutuală a diferitelor ideologii și credințe, lăsate la autodeterminarea popoarelor, fără ingerințe străine".

J. C. KUMARAPA

(India)

„Dacă vrem să restaurăm pacea, ea trebuie să dăm o nouă orientare vieții noastre... Va trebui să punem diagnosticul acestui virus otrăvit, care a pătruns în viața omului și care a produs fenomenul acesta al unor națiuni, care luptă împotriva altor națiuni și al zdrobirii personalității omului sub un munte de bunuri de consumație. Faptul acesta duce în cele din urmă pe om să caute o ieșire, făcând să explodeze acest munte, printr'o activitate neîncetată de reducere a mijloacelor de distugere".

„Boala de care suferă omenirea se datorește în primul rând factorilor economici. Noi am pierdut din vedere viața, care este un scop pentru om și alergăm după lucruri care nu au însemnătate... Când laptele pe care-l cumpărăm este răpit copiilor, care au un drept de prioritate, când violența acumulată provoacă dezastre mondiale, când se produc bunuri cu metode standardizate, începând cu materiile prime răpite de la popoarele slab-despoltate, toate acestea sunt prototipice existenței omului".

„Intr'o lume de pace nu va mai putea fi vorba de exploatarea celui slab de către cel puternic, de opresiunea oamenilor sub-desvoltați de către cei bine organizați, sau zdrobirea celui mic de către cel puternic”.

ALESSANDRA PIAGGIO
(Italia)

„Creștinii stigmatizează faptul că boșățiile imense sunt întrebuințate astăzi în scopul exclusiv al reînarmării și în detrimentul progresului social... Creștinii consideră soluția păcii înarmate ca exasperantă și dezastruoasă, ei denunță caracterul monstruos al armelor moderne și condamnă cursa înarmărilor, în care, de zeci de ani, popoarele se ruinează și se epuizează într'o adevărată pierdere.

Dr. AGHILI
(Iran)

„Suntem cu toții de acord, pentru a spune aici, că tensiunea internațională ar putea face loc unei coexistențe pașnice, dacă popoarele vor ajunge să facă să prevaleze spiritul negocierilor asupra aceluia al forței, în raporturile internaționale. Noi suntem unanimi pentru a spune că încetarea imediată a războaelor în curs — oricare ar fi părerea pe care ar putea-o avea cineva asupra originii acestor conflicte — este indispensabilă pentru a împiedeca întinderea lor”.

Prof. J. D. BERNAL
(Anglia)

„Trebuie să găsim mijloace de a duce mesajul păcii în fiecare cămin. Trebuie să insistăm pe lângă toți bărbații și toate femeile, pentru ca ei să accepte responsabilitatea de a lucra în favoarea ei. Trebuie să împrăștiem simțământul de neputință și de cinism pe care întâmplările îngrozitoare ale epocii noastre le-au răspândit atât de mult. Trebuie să redăm nădejdea în eficacitatea acțiunii în favoarea Păcii. Aceasta va fi măsura succesului nostru”.

AL. CORNEICIUC
(U.R.S.S.)

„Partizanii Păcii sovietici sprijină cu căldură politica de pace a guvernului U.R.S.S., care s'a declarat de nenumărate ori gata să coopereze cu Statele Unite, Marea Britanie, Franța și celelalte State, pe baza respectului regulilor internaționale pacifice și a garanției unei Păci durabile și stabile”.

IN VEDERA TRADUCERII IN VIAȚĂ A HOTĂRIRILOR CONGRESULUI POPOARELOR PENTRU APARAREA PĂCII

Desbaterile și hotărârile marelui Congres al Popoarelor pentru Apărarea Păcii, ținut în Decembrie anul trecut la Viena, sunt în permanenta atenție a tuturor oamenilor iubitori de pace din toate țările, care desfășoară o activitate intensă pentru traducerea lor în viață.

Delegații de pretutindeni care au luat parte la acest Sobor al Păcii, au dus și continuă să ducă o susținută muncă de popularizare a lucrărilor dela Viena, subliniind atenția și interesul deosebit ce au arătat participării față de cea mai de seamă problemă care preocupă astăzi omenirea, problema păcii, și arătând totodată hotărârile ce s'au luat în vederea rezolvării acestei probleme, hotărâri care trebuiesc traduse imediat în viață, pentru a se ajunge cât mai neîntârziat la nobilul scop pe care-l urmărește aproape întreaga omenire. S'au făcut și continuă să se facă ample dări de seamă în uzine, în școli, în instituții, în conferințe publice, la orașe și la sate, s'au luat angajamente pentru ridicarea producției necesare vremilor de pace, s'au scris ample dări de seamă, prin reviste și chiar în volume speciale, cum este Soborul Păcii, apărut de curând, al P.S. Valerian, Episcopul Oradiei, care a făcut parte din delegația Republicii Populare Române la acest Congres.

Traducerea în viață a hotărîrilor dela Viena este, deci, în plină desfășurare. La 17 Martie a.c., în ședința de încheiere, Comisia Congresului Popoarelor pentru Apărarea Păcii, pe care Congresul a împuternicit-o să aducă la cunoștința guvernelor și popoarelor Mesajul către guvernele celor cinci Mari Puteri, a adoptat următorul Apel, adresat opiniei publice mondiale:

APELUL COMISIEI CONGRESULUI POPOARELOR PENTRU APARAREA PĂCII, ADRESAT OPINIEI PUBLICE MONDIALE.

«Îndeplinind sarcina care ne-a fost încredințată, în ziua de 17 Martie 1953, am remis guvernelor celor cinci Mari Puteri Mesajul Congresului Popoarelor pentru Apărarea Păcii. Noi le-am propus să înceapă tratative pentru încheierea unui Pact al Păcii.

Schimbările ce s'au produs în situația internațională în perioada care a trecut dela Congresul dela Viena, ținut în Decembrie 1952, fac ca însemnătatea acestui Mesaj să fie și mai mare. Pretutindeni, atât în Europa cât și în Asia, primejdia războiului a crescut și mai mult, a devenit mai evidentă. Încercându-se să se pună sub semnul întrebării valabilitatea unor acorduri încheiate în cursul și după război, se încurajează astfel forțele revanșarde în stare să provoace o agresiune. În lumina acestor schimbări, popoarele sunt conștiente că divergențele nu pot fi reglementate prin forță sau intimidare; ele luptă tot mai hotărât împotriva acestor metode, și cer să se păsească pe calea tratativelor care vor permite să se ajungă la încheierea unui Pact al Păcii între cele cinci Mari Puteri.

Toate problemele actuale pot fi reglementate în cursul acestor tratative și în urma încheierii unui Pact al Păcii.

Acest Pact va reda Organizației Națiunilor Unite însemnătatea ei și astfel, activitatea O.N.U., va garanta securitatea tuturor popoarelor.

Pentru a duce la îndeplinire această sarcină, am considerat necesar să ne adresăm nu numai guvernelor celor cinci Mari Puteri, ci și tuturor celorlalte guverne. Subliniind răspunderea pe care acestea o au față de popoarele lor și datoria lor față de omenire, le propunem să sprijine acțiunile noastre. Dacă guvernele ar acorda cauzei Păcii sprijinul pe care ele consideră necesar să-l acorde pregătirilor de război, acest lucru ar fi deosebit de prețios.

Răspunderea pentru soarta popoarelor revine totuși, în primul rând, popoarelor înseși. Dacă contemporanii noștri vor să nu fie blestemați de generațiile viitoare, ei trebuie să fie destul de puternici pentru a schimba mersul evenimentelor și pentru a opune nebuniei pregătirilor de război căile rezonabile ale tratativilor indicate de Congresul Popoarelor pentru Apărarea Păcii. Bărbații și femeile, pătrunși de răspunderea ce le revine, oriunde s'ar afla, oricare ar fi asociațiile din care fac parte, oricare ar fi organizațiile în care ar activa, trebuie să-și unească eforturile pentru a determina guvernele să răspundă la Mesajul Congresului Popoarelor.

Un Pact al Păcii între cele cinci Mari Puteri poate avea o înrăurire hotărâtoare asupra soartei omenirii și poate deveni zidul de neclintit la adăpostul căruia vor crește copiii întregii lumi».

SCRISOAREA ADRESATĂ GUVERNELOR CELOR CINCI MARI PUTERI.

În afară de Mesajul Congresului Popoarelor pentru Apărarea Păcii, adresat guvernelor celor cinci Mari Puteri, Comisia Congresului a trimis conducătorilor acestor guverne și o scrisoare, la 29 Martie 1952, exprimându-și dorința să primească un răspuns din care să afle dacă acceptă propunerea făcută prin Mesaj și dacă intenționează sau nu să-i dea curs.

Scrisoarea aceasta, la care s'a anexat Mesajul către cele cinci Mari Puteri, a fost adusă la cunoștință și guvernelor altor Puteri, la 4 Aprilie anul curent.

Reproducem textul uneia din scrisorile din 29 Martie:

Domnului Președinte DWIGHT EISENHOWER
Casa Albă

Washington, S.U.A.

Domnule Președinte,

«Am fost însărcinați să îndeplinim hotărârile Congresului Popoarelor pentru Apărarea Păcii. Ne-am întrunit la Viena în zilele de 16 și 17 Martie și am hotărât ca Mesajul adoptat de Congres cu privire la începerea tratativilor și încheierea unui Pact al Păcii să fie adresat guvernelor celor cinci Mari Puteri.

Vă trimitem Mesajul Congresului Popoarelor pentru Apărarea Păcii atât Dvs. cât și guvernelor U.R.S.S., Republicii Populare Chineze, Marii

Britanii și Franței. Acest Mesaj exprimă dorința generală de pace. El cheamă cele cinci Mari Puteri să nu recurgă la intimidare și la forță, să soluționeze divergențele lor pe calea tratativelor, să încheie un Pact al Păcii. Evenimentele care s'au petrecut după Congresul Popoarelor pentru Apărarea Păcii impun mai mult decât oricând găsirea unei soluții pașnice. Am dori să primim răspuns din partea guvernului Dvs., să aflăm dacă acceptă propunerea noastră și dacă intenționează sau nu să-i dea curs.

Vă rugăm, Domnule Președinte, să primiți asigurarea adâncului nostru respect».

In numele Comisiei însărcinate să îndeplinească hotărârile Congresului Popoarelor pentru Apărarea Păcii, cu privire la Mesajul către guvernele celor cinci Mari Puteri: **Dr. Joseph Wirth, Pietro Nenni, Frédéric Joliot-Curie.**

La lucrările Comisiei au participat următorii activiști pe tărâm social: Isabelle Blum (Belgia), general Buxbaum (Brazilia), Cen Sen-iu (China), Pierre Cot (Franța), Ilya Ehrenburg (U.R.S.S.), pastorul Endicott (Canada), Yves Farge (Franța), Monica Felton (Marea Britanie), John Figgins (Marea Britanie), pastorul Forbeck (Norvegia), Iwaszkiewicz (Polonia), generalul Jara (Mexic), Frédéric Joliot-Curie (Franța), Goro Hani (Japonia), D-na Ceza Nabrawi (Egipt) și Pietro Nenni (Italia).

Kitchlew (India), Mao Dun și Ma In-ciu (China), Giuseppe Nitti (Italia), Tihonov (U.R.S.S.), nu au putut participa la lucrările Comisiei.

Comisia a însărcinat pe fostul cancelar al Germaniei, Wirth, pe Pietro Nenni (Italia) și pe Frédéric Joliot-Curie (Franța), să facă demersuri în numele ei.

Scrisori cu conținut identic au fost adresate Președintelui Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., Malencov, Premierului Consiliului administrativ de Stat al Republicii Populare Chineze, Ciu En-Lai, Primului Ministru al Marii Britanii, Winston Churchill și Președintelui Consiliului de Miniștri al Franței, René Mayer.

MESAJUL CONGRESULUI POPOARELOR PENTRU APĂRAREA PĂCII, ADRESAT GUVERNELOR CELOR CINCI MARI PUTERI.

«Renunțarea la folosirea forței ca mijloc de reglementare a conflictelor internaționale devine pe zi ce trece o necesitate tot mai imperioasă.

Până acum, 600 de milioane de oameni din toate țările au cerut, sub semnătură, ca cele cinci Mari Puteri să ducă tratative și să încheie un Pact al Păcii.

Reprezentanții unor curente de opinie importante s'au pronunțat deasemenența pentru renunțarea la folosirea forței, pentru tratative. Dând glas voinței omenirii, Congresul Popoarelor pentru Apărarea Păcii, întrunit la Viena, la 12 Decembrie 1952, invită în mod solemn guvernele Statelor Unite ale Americii, Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste, Republicii Populare Chineze, Marii Britanii și Franței, să înceapă aceste tratative de care depinde menținerea păcii.

Înțelegerea între cele cinci Mari Puteri, încheierea unui Pact al Păcii vor pune capăt încordării internaționale și vor salva lumea de cele mai mari nenorociri.

Popoarele cer acest lucru».

În urma acestor acțiuni, Consiliul Mondial al Păcii, care coordonează întreaga activitate pentru apărarea Păcii, a transmis presei, prin secretariat, următorul comunicat al Președintelui Consiliului Mondial al Păcii, Frédéric Joliot-Curie:

«Comisia instituită de Congresul Popoarelor pentru Apărarea Păcii, în vederea traducerii în viață a hotărârilor privind Mesajul către guvernele celor cinci Mari Puteri, a trimis la 29 Martie o scrisoare acestor guverne.

În conformitate cu însărcinarea primită, Comisia a invitat aceste guverne să înceapă tratative pentru încheierea unui Pact al Păcii. Comisia a adresat deasemenea guvernelor și opiniei publice din celelalte țări un Apel, chemându-le să sprijine acțiunile sale.

În întreaga lume se desfășoară o largă mișcare a opiniei publice în favoarea tratativelor între Marile Puteri.

Este de o importanță excepțională ca mișcările pentru Pace, în special Comitetele Naționale și toate Comitetele de Luptă pentru Pace să desfășoare o mare campanie în fiecare țară în sprijinul demersului întreprins pe lângă guverne de Comisia Congresului Popoarelor pentru Apărarea Păcii.

Pentru a uni pe toți cei care contribuie la noi acțiuni îndreptate spre o reală destindere a încordării internaționale, Biroul Consiliului Mondial al Păcii se va întruni la 5 și 6 Mai 1953. Cu acest prilej se va stabili și data viitoarei sesiuni a Consiliului Mondial al Păcii».

Dată fiind importanța excepțională a demersului întreprins de Comisia Congresului Popoarelor — pe care o subliniază și Președintele Consiliului Mondial al Păcii în comunicatul său —, este de datoria tuturor partizanilor Păcii din țara noastră, să susțină acest demers prin toate mijloacele pe care le au la îndemână: adunări, conferințe, lozinci, lămuriri, dela om la om și mai ales prin muncă disciplinată și intensă, pentru îndeplinirea și depășirea planului, pentru o viață înfloritoare și fericită, pe care nu am putea-o avea fără o pace trainică.

Documentele de mai sus trebuie să fie socotite de preoțimea noastră ortodoxă ca un nou imbold pentru intensificarea luptei pentru Pace, atât în comitetele din cadrul cărora fac parte, cât și în activitatea pastorală. Nu trebuie scăpat niciun prilej de a informa și lămuri pe credincioși, pentru a-i antrena în cea mai nobilă acțiune a omenirii, care este totodată și a Bisericii: acțiunea pentru o pace desăvârșită și între oameni bună învoire.

Că lumina va triumfa asupra întunericului, suntem siguri. Avem însă datoria de a lupta ca această victorie să fie cât mai apropiată, pentru a ne putea apoi concentra toate eforturile în construirea socialismului, pentru întărirea și înflorirea scumpei noastre Patrii, Republica Populară Română.

T. N. MANOLACHE

DACA VREI PACEA LUPTĂ IMPOTRIVA RĂZBOIULUI!

Ecourile Congresului Popoarelor pentru Pace vor stăruii vreme îndelungată în conștiința omenirii iubitoare de pace, libertate, independență națională și securitate a popoarelor.

S'a spus, pe drept cuvânt, că «la Viena a bătut inima lumii». Intr'adevăr, «pentru cei ce au asistat la nașterea Mișcării Mondiale a Păcii, acest Congres a fost o revanșă; o strălucită victorie asupra tuturor «ridicărilor din umeri», asupra tuturor acelor «cui prodest», asupra tuturor argumentelor, rezumate în fraza: «nu s'au văzut niciodată războaie împiedicate de oameni fără importanță ca noi». La acest Congres a luat ființă «oeva» ce n'a existat nicicând: discuții libere, între zeci de popoare, venite din toate cele cinci continente, asupra unor soluții care ar putea stăvili masacrul general».

Cei 2000 de participanți la Congres, veniți din 85 de țări, — oameni de toate culorile, de toate rasele, de toate concepțiile religioase, filosofice, politice și sociale —, au fost însuflețiți de aspirațiuni comune, de gânduri comune, de o nestrămutată voință comună de a face totul ca **pacea să învingă războiul**. Și acești 2000 de participanți reprezentau opt sute de milioane de partizani ai Păcii și pe toți oamenii iubitori de libertate, de viață liniștită, de pace și bună înțelegere între toate popoarele lumii.

Cuvintele rostite și faptele petrecute la Viena — înainte de Congres, în ședințele Congresului și după Congres — au dovedit lumii întregi, că popoarele se pot înțelege în toate problemele divergente, atunci când ura a dispărut, suspiciunile au căzut, neîncrederea s'a spulberat, prejudecățile au fost înlăturate, iar diferendele sunt puse în cumpăna rațiunii sănătoase. Contactul direct, cunoașterea și preuirea reciprocă a oamenilor creiază ambianța psihologică proprie unor discuțiuni la nivelul sincerității absolute, în care reticențele, onctuozitățile, rezervele și aprehensiunile dispar dela agapa bunei înțelegeri.

Frédéric Joliot-Curie avea atâta dreptate când — la Soborul Popoarelor — a spus: «Dacă ignoranța este de atâtea ori mama neîncrederii și a urii, cunoașterea duce la fraternitate, adevărul duce la lumină».

Congresiiștii Păcii și-au confruntat punctele de vedere, adeseori extrem de opuse, cu o sinceritate care a vădit, până și pentru sceptici, buna lor credință. Și «ei au reușit să se pună de acord, pentru că erau animați de una și aceeași voință nestrămutată de a găsi soluțiile potrivite pentru a apăra Pacea și a evita un groaznic măcel».

«În condițiile actuale, Congresul dela Viena poate fi considerat drept cea mai autentică, cea mai apropiată expresie a opiniei comune a majorității oamenilor, în problema cea mai vitală care stă în fața omenirii — problema războiului și a păcii».

Unanimitatea cu care au fost votate rezoluțiile Congresului, cari cuprind un adevărat program de pace, vorbește elocvent și pentru întâia oară în istorie despre o Mare Chartă a înțelegerii popoarelor în problema fundamentală a existenței umane — problema păcii.

Proclamarea acestei unanimități a fost întâmpinată de congresiști cu un entuziasm de nedescris. Scene de o duioșie unică și de o semnificație politică remarcabilă s'au petrecut în sala Congresului: francezii

se îmbrățișau cu vietnamezii; americanii cu coreenii; africanii cu englezii; o'andezii cu indonezienii; preoții catolici cu pastorii protestanți; ortodocșii cu mahomedanii; budiștii cu taoiștii. De pretutindeni și în toate limbile pământului se striga: **Pace! Paix! Mir! Peace!** Dintr'o tribună s'a intonat imnul tineretului democrat: «**Allons, peuples du monde... Nous voulons chasser la peur, la guerre pour toujours, pour toujours...**». Intreaga sală reproducea refrenul acestui imn. Cu fețele luminate de bucurie, toți congresiștii căutau o expresie comună a voinței lor de pace! «**Ce n'este qu'un au-revoir, mes frères — car nous — nous reverrons, mes frères!**» — cântau iarăși cu toții un alt imn al tineretii.

«In bucuria lor — născută din speranță și hotărîre, din conștiința propriei lor transformări interioare, din încrederea omului în om, — ei au căutat cântece cari să poată fi cântate în toate limbile. Și ei au găsit două cântece ale tineretii. Căci voința de pace este și ea tineretea omenirii.»

Rostirile dela Viena — tari ca adevărul și pătrunzătoare ca lumina ce împrăstie întunericul — vor rămâne un permanent memento pentru omenirea care-și deschide drum spre Arcadia fericirii și a păcii. Lucrurilor li s'au spus pe numele lor adevărat, fără a înveșmânta cuvintele în mantia mătăsoasă a vicleniei diplomatice, a minciunii înmănușate, a subtilității «protocolare», sau a zâmbetului de circumstanță. S'a vorbit ferm și fără ocolișuri, pentrucă adevărul nu cunoaște sinuozitățile feline, nici căile ondulatorii ale minciunii aurite.

«Lașitatea, însinuările și scepticismul — a spus italianul Terranova — sunt într'adevăr arme puternice în mâinile aceloră cari voiesc războiul. Noi trebuie să sfărâmăm aceste arme! Noi suntem oameni cari ne făurim destinul; și nu trebuie să-l trecem printr'o lungă noapte apocaliptică. În fața unui război preventiv, noi alegem pacea preventivă...»

«Dacă unele guverne și-au uitat datoria și consideră că pot împiedica schimbul liber de păreri, că pot să ne astupe gura și să ne ducă la măcel, de dragul unor prejudecăți absurde, prin aceasta ele se pun în afara vieții sociale și spirituale a popoarelor lor.»

«Nu întotdeauna popoarele au guvernele pe care le merită. Noi toți suntem un exemplu elocvent în acest sens. Ne-am întrunit aci pentru a găsi căi, pentru a încerca toate mijloacele în stare să pună capăt exterminării inutile a oamenilor. Noi nu vrem să acceptăm în mod pasiv ceea ce alții susțin că vor să facă în numele nostru, căci aceasta ar însemna că noi am devenit complici ai aceloră care vor războiul și îl pregătesc. Dacă noi vom tăcea, moartea va fi aceea care va învinge. Noi, dimpotrivă, vrem să afirmăm dreptul nostru la viață.»

«Guvernele — spunea Yves Farge — trebuie să renunțe la întrebuintarea forței și să nu mai recurgă la intimidare. Să-și ia angajamentul de a negocia! Să caute soluții rezonabile! Să se pronunțe în fața popoarelor!».

Gustave Karlsson, muncitor suedez, trimis de cei 300.000 de muncitori scandinavi reprezentanți la Conferința dela Oslo, — a venit la Viena spre a lupta pentru destinderea internațională. «Dar pentru un om, născut într'o țară îmbogățită de cei 150 ani de pace neîntreruptă, cuvântul «război» rămâne oarecum o noțiune abstractă, mai ales când e vorba de războaie declanșate în acele țări, pe cari nu le-a văzut niciodată, ale Asiei.»

Totuși, — după ce a ascultat sguuitoarele mărturisiri ale lui Khan Ser Ia, despre cruzimile războiului modern ce se duce azi în țările Răsăritului îndepărtat, — a spus:

«Am înțeles dintr'odată, că noi toți, care am tolera aceste cruzimi, n'am fi vrednici de numele de om, nici de acela de muncitor».

Răspunzând la întrebarea — «este cu puțință coexistența pașnică a diferitelor regimuri?» — Joliot-Curie a spus:

«A admite principiul coexistenței pașnice înseamnă a renunța, ori care ar fi argumentele pentru sau contra unui sistem sau a altuia, la războiu între națiuni în scopul de a impune altor popoare o anumită formă de existență.

«A admite principiul coexistenței pașnice înseamnă a renunța categoric la spiritul cruciadei, indiferent dacă acesta este camuflat sub pretextul necesității eliberării așa numitelor popoare înrobite sau sub acela al unei «misiuni divine».

Nimeni nu a uitat cele 17 milioane de oameni cari au pierit în războiul din 1914-1918 și nici pe cele 50 de milioane de victime ale ultimului război mondial. Dezastrul unui al treilea război general — cu infinit mai marile mijloace de distrugere — ar putea însemna lichidarea aproape totală a vieții de pe planeta noastră:

«Știm ce ar însemna pentru omenire acum, în epoca armei atomice și a bombei cu hidrogen, un nou război mondial — a spus Pierre Cot. În fața ochilor noștri se hotărăște soarta omenirii și viitorul ei. Și fiecare om trebuie să repete acum cele spuse de Hamlet: «A fi sau a nu fi — iată întrebarea». Noi însă nu ne vom opri desigur la hotărârea de a nu fi sau de a înceta de a fi. Morții, noi îi preferăm viața.

«Timpul nu așteaptă, el cere să acționăm. Să consacram deci brațele, mințile, inimile noastre cauzei construirii, prin eforturi comune, a unei lumi eliberate de teamă, a unei lumi în care mamele și copiii să adoarmă seara cu convingerea că dimineața vor vedea soarele, vor auzi cântecul păsărilor, se vor putea bucura de cele mai prețioase bunuri pe care le au oamenii — Viața și Pacea».

Suveranitatea emană dela popor, nu dela cei care îl guvernează. Iar popoarele — prin delegații lor la Congresul dela Viena — au găsit soluțiile și căile pentru rezolvarea tuturor diferendelor cari stau la baza actualei tensiuni internaționale. Este deajuns ca guvernele respective — cărora li s'au comunicat rezoluțiile Congresului, rezoluții cari exprimă voința comună a tuturor popoarelor de a apăra pacea — să traducă în viață această fermă voință a întregii omeniri:

«Nu este vorba să ne substituim miniștrilor — a spus scriitorul francez Jean Paul Sartre — și nici să facem cumva carieră în ale diplomației. Nu vrem decât să le spunem: priviți! În timp ce la O.N.U. și în alte părți voi continuați să vă aruncați unul altuia priviri mânioase, noi, cei pe care voi pretindeți că îi apărați, am izbutit să ajungem la o unitate! Voi vă enervați și n'aveți încredere unul în altul, în timp ce noi, popoarele, am ales calea încrederii. Noi ne-am convins că aceasta este cea mai iscusită diplomație.

«Dacă mai există la O.N.U. oameni care cred că un al treilea război mondial va fi o luptă a Binelui împotriva Răului, noi le spunem că n'au

dreptate. Popoarele s'au întâlnit, au discutat, au stabilit un contact și au căzut de acord că, în orice caz, războiul care li se pregătește este un Rău și că, în orice caz, Pacea pe care ele vor s'o instaureze și pe care o vor instaura este un Bine. Ajunge cu cruciadele!

«Cei mai mulți dintre noi nu avem nici cunoștințele unor specialiști, nici competența unor diplomați. Dar avem față de ei un imens avantaj: auzim glasul realității concrete. Popoarele n'ar putea să săvârșească o violență împotriva istoriei, deoarece ele însele sunt istoria».

Cursa nebunească a înarmărilor duce, în mod inevitabil, la ruina economiilor naționale, la pauperizarea popoarelor, la mizerie și la un nesfârșit cortegiu de privațiuni și suferințe. Și ce nu s'ar putea face — pentru progresul omenirii — cu sumele astronomice irosite în aceste inutile și primejdioase cheltuieli?

«Gândiți-vă un moment — spune marele dramaturg spaniol, Jacinto Gran — la miliardele cheltuite pentru ultimul război mondial și imaginați-vă ce rai înfloritor ar fi putut deveni planeta noastră, dacă toate aceste mijloace ar fi fost puse în slujba progresului minunat al științei!

«Popoarele nu sunt răspunzătoare de această îngrozitoare dramă politică. Aproape întotdeauna popoarele sunt nevinovate. Vina o poartă cei ce pretind rolul de păstori, de conducători ai oamenilor. Lăcomia dusă la extrem, dorința de dominație, generează monopoluri care nu au patrie și care nu sunt legate decât de profituri materiale. Aceștia nu au alte idealuri decât acelea grosolan utilitariste și le sunt străine noțiunile de cultură și de comunitate mondială. Ele amenință să transforme întreaga suprafață a globului într'un staul aurit, în care omul va renunța lamentabil la orice asemănare cu chipul lui Dumnezeu, fiind lipsit de posibilitatea de a înainta spre bunăstare.

«La ce ar duce astăzi războiul? Probabil la o moarte tragică a tot ce este minunat, nobil, a tot ce a obținut omul plătind atât de scump prin eforturi și lupte seculare. Sinuciderea lumii sau pacea!».

Omenirea s'a pronunțat, însă, pentru pace. Dar «pacea nu este un plocon, care ni se oferă ca un certificat de bună purtare». Cine vrea pacea trebuie să lupte împotriva războiului. Pacea este un bun ce trebuie cucerit! Și la cucerirea acestui bun, — bunul cel mai de preț al tuturor oamenilor și popoarelor — trebuie să ia parte toți oamenii, cu conștiința limpede că, ori jertfim totul pentru pace, ori vom fi cu toții jertfe însângerate ale războiului!

«Semnalul de alarmă pe care noi îl dăm — spune un parlamentar italian — trebuie să trezească conștiința oamenilor, să-i mobilizeze în apărarea păcii, căci altminteri ei vor fi mâine mobilizați pentru război... Izolați, desbinați, muți — noi vom fi sortiți să devenim victime; dar dacă ne vom uni, vom putea pune bazele colaborării tuturor popoarelor, colaborare, în cadrul căreia fiecare națiune să poată trăi în pace și să se desvolte în conformitate cu aspirațiunile ei».

Fiecare om cinstit trebuie să devină un hotărît luptător pentru pace, desvoltând inițiative noi și adoptând metode noi. «Pentru a deveni făurari, trebuie să făurim! Viena ne-a arătat limpede acest lucru. În primele două zile, la Congres se resimțea o năcredere, se părea că participanții tatonau posibilitățile înțelegerii. Ulterior, însă, a început o adevărată

discuție, oamenii au început să-și exprime părerile, să le confrunte, și iată că în felul acesta, începând să făurim, am învățat, să făurim! Și noi vom învăța să făurim și mai bine. Noi vom făuri nu arma războiului, ci arma păcii!».

*

În frontul luptătorilor pentru apărarea păcii, — slujitorilor altarelor li s'a rezervat un loc de seamă, care corespunde însăși misiunii lor sacre de slujitori ai lui Hristos — Domnul Păcii. Preotul care nu e un militant activ și permanent în slujba păcii, este un dezertor dela chemarea cea mai esențială a sacerdoțiului său. Mântuirea păstoriiților lui este condiționată de o întreită pace: pacea cu Dumnezeu, pacea cu sine însuși și pacea cu semenii săi. Cum îi va călăuzi spre această pace, dacă nu este el însuși un militant al păcii?

Sunt impresionante, în această privință, cuvintele rostite de pastorul canadian, Dr. James Endicott, cu prilejul primirii Premiului Internațional Stalin «Pentru întărirea păcii între popoare». Ele reprezintă un adevărat catehism pentru orice slujitor al lui Hristos:

«Credința mea și felul în care înțeleg origina religiei lui Hristos mă determină să consider că misionarul creștin trebuie să fie larg reprezentat în rândurile oamenilor care luptă pentru pace.

«Munca pe care o duc în rândurile partizanilor Păcii este o parte necesară și foarte importantă a credinței mele. Am ajuns la concluzia că mișcarea pentru apărarea Păcii este cea mai largă mișcare populară care a existat vreodată în istorie. Ea trece peste toate frontierele naționale și, în momentul de față, este atât de bine organizată, încât poate constitui un factor hotărâtor în lupta împotriva primejdiei unui nou război. În zilele noastre, această mișcare este cea mai bună expresie a celor mai nobile aspirații pe care le împărtășește întreaga omenire. Pentru mine, creștin și misionar, ea este o manifestare a credinței și particip la această mișcare cu toată inima, cu tot sufletul».

Indemn spre acțiune continuă în slujba Păcii să ne fie, însă, mai ales, cuvintele luminoase ca zorii dimineții, pe cari ni le-au lăsat Sfinții Părinți: Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur.

«Scumpă Pace! exclamă Sfântul Grigore Teologul, cât este de dulce numele tău! Iubită pace, pe care o dau poporului meu și pe care poporul mi-o dă mie! Scumpă pace, obiectul tuturor dorințelor mele, cel mai frumos titlu de glorie al meu. Tu, pace, ești pacea lui Dumnezeu, esența proprie a Dumnezeirii, pentru că Dumnezeu, în Sfintele Sale Scripturi, se numește Dumnezeul Păcii. Pace încântătoare, bun neprețuit pe care toată lumea îl laudă și pe care, din nefericire, atât de puțini știu să-l păstreze» (Cuvântul al XXII-lea). «Dumnezeul nostru, spune tot același dascăl, este în chip esențial Dumnezeul Păcii și al Dragostei. În acestea stau toate atributele care-i plac cel mai mult inimii Sale. Ii place să se numească Dumnezeul Păcii și al Dragostei, pentru ca să ne avertizeze că prin practicarea acestor virtuți ne apropiem cel mai mult de El» (Cuvântul al XI-lea). «Dușmanii păcii sunt asemuiți de Sfântul Grigore din Nazianz cu îngerii întunericii, cu diavolii, care au fost osândiți de Dumnezeu pe vecie, tocmai pentru că au stricat pacea ce domnea în împărăția luminii»

(ibidem). «Noi, spune Sfântul Ioan Gură de Aur, peste tot locul cerem pacea. Și într'adevăr, nimic nu este egal ei. Deaceea în biserici cerem pace, în rugăciuni, în litanii și chiar în salutările noastre zilnice cerem pacea. Pentru ce? Pentrucă pacea este mama tuturor bunătăților, pentrucă ea este obiectul bucuriei și veseiei, căci dacă nu este pace, toate celelalte sunt de prisos. Atât de mare bun este pacea, încât făcătorii de pace sunt numiți fii ai lui Dumnezeu. Și cu drept cuvânt sunt numiți fii ai lui Dumnezeu, de vreme ce și Fiul lui Dumnezeu, în acest scop a venit pe pământ, ca să împace cele de pe pământ cu cele din ceruri. Deci, dacă făcătorii păcii sunt fiii lui Dumnezeu, apoi turburătorii păcii ai cui fii sunt»? Nu sunt oare fiii diavolului?» (Omilia III la Coloseni).

Apărând pacea, noi știm că avem totul de câștigat; prin război, vom pierde totul, poate chiar viața din veac și din veacul ce va să fie.

Pacea este bucuria cea mai mare a tuturor oamenilor. În «vremi cu pace» ne putem făuri, prin muncă, fericirea, după cuvântul înaripat al marelui poet francez, Paul Elouard:

«Aceasta-i a omului bucurie lină,
«Să schimbe apa în dulce lumină,
«Visul să-l mute în realitate
«Iar pe dușman să-l facă frate!

Hagea Zeinab Ali Hazali — președinta Asociației Femeilor Musulmane din toate țările Islamului —, într'un moment de nestăvilită efuziune sufletească, a spus:

«Mi-e dragă pacea și o apăr!»

Să ne fie tuturora dragă pacea, și să nu uităm că, pentru a o apăra, trebuie să luptăm împotriva războiului.

D. V. SADEANU

PENTRU O RECOLTĂ CÂT MAI IMBELȘUGATĂ.

SFATURI DUHOVNICEȘTI

Dumnezeu a pus în firea omului, încă dela începutul zidirii, munca, acea cheltuire de energie pentru crearea de bunuri de consum și de circulație. Prin muncă ne asemănăm Creatorului, ne facem colaboratori ai lui Dumnezeu (I Cor. III, 9) și continuăm tradiția vrednică de numele de creștin, a celor ce lucrează fără preget și răgaz, «ziua și noaptea» (II Tesal. III, 8). Sf. Casian Romanul, în ale sale «Institutiones», afirmă că nu știe, ce ajută mai mult la desăvârșirea pustnicilor pustiei: munca manuală sau rugăciunea... Iar Domnul nostru Iisus Hristos ne-a învățat: «Nu tot cel ce-Mi zice Mie, Doamne, Doamne, va intra întru Impărăția Cerurilor, ci acela ce face voia Tatălui Meu, care este în ceruri» (Matei VII, 21). Vrednic de laudă este gândul cel pururea îndreptat spre Domnul, binecuvântată este rugăciunea care se înalță, din adâncul inimii. Mai folositoare

este însă dreapta împlinire a voinței lui Dumnezeu, înscrisă cu litere de foc pe fiecare pagină a Sf. Evanghelii.

Sf. Apostoli și Biserica ne-au predicat neîncetat sfânta voință a lui Dumnezeu, care este: «Iubește pe Dumnezeu și pe aproapele, căci în aceasta se cuprinde toată Legea și Profetii». I.P.S. Patriarh Justinian descifrând tâlcul acestui citat, ne învață: «Voința lui Dumnezeu este ca să ne iubim, deci să trăim frățeste între noi și să ne ajutăm, să ne sprijinim și să împărțim — ca fiii ai aceluiași Părinte — necazurile și bucuriile, greutățile dar și bunurile vieții. Înfăptuirea binelui pentru toți, trebuie să fie grija cea mai mare, cea mai de seamă a fiecăruia dintre noi» (Pastorala din 1 August 1952). Căci «Ce este mai bun și ce este mai frumos decât a locui frați împreună? Că unde-i unire, Domnul trimite viață și binecuvântări nesfârșite» (Ps. CXXXII).

«Ora et labora», adică «Roagă-te și muncește», este gândul sub care se zidește catedrala înaltă și luminoasă a veacului.

Munca luminată de raza rugăciunii, rodește în om împăcarea cu Dumnezeu, cu sine însuși și cu semenii. Munca este cel mai înalt imn adus Păcii, iar Pacea este încoronarea oricărei munci cinșite, bazată pe dreptate și libertate. Munca, depusă după planurile gospodărești bine chibzuite, aduce foloase nespuse de mari atât pentru asigurarea unui trai mai bun, cât și pentru sporirea forței Statului nostru de democrație populară împotriva uneltirilor și atățărilor agresive ale cercurilor reacționare din străinătate, care visează zadarnic să aducă domnia vremurilor de silnicie, foamete și împilare a celor ce muncesc.

În baza Hotărârii din 6 Februarie a.c. a Consiliului de Miniștri și a Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român, credincioșii Bisericii noastre, antrenați în întrecerea socialistă și în întrecerea patriotică, au executat lucrările agricole, în campania însămânțărilor de primăvară, în termenele stabilite, mai organizat și în condiții mai bune agro-tehnice, decât anul trecut.

Ecou puternic a avut în sufletele plugarilor și îndemnul cald și luminoasă al I.P.S. Patriarh Justinian, în care li s'a arătat că «avem îndatorirea de a lucra ogoarele, acum, la început de primăvară, când razele soarelui trezesc la viață întreaga fire; când mustul svâcnește în toate plantele pământului, când boabele semănate dau naștere holdelor aducătoare de hrană îmbelșugată. Precum se răspândesc albinele ca să culeagă din flori mierea cu care umplu fagurii stupilor, așa se cuvine să se împrăștle în aceste zile și harnicii noștri plugari la feluritele treburi ale câmpului, de pe urma cărora vine belșugul».

Aceste însemnate succese oglindesc voința de pace a țărănimii noastre muncitoare și hotărârea ei fermă de a spori avutul național.

Importanta Hotărâre din 9 Mai a Consiliului de Miniștri și a Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român, cu privire la îngrijirea culturilor, pregătirea și executarea la timp a strănerii recoltei, desmăruștitului, trecrișului și colectărilor pe anul 1953, publicată în toate ziarele, trasează sarcinile ce revin în continuare țărănimii muncitoare și tuturor organelor de Stat în etapa hotărâtoare a muncilor agricole din acest an, de succesul căreia atârână întărirea economiei naționale, îmbunătățirea

aprovizionării și ridicarea nivelului de trai al tuturor celor ce muncesc, dela orașe și sate.

Îndeplinirea riguroasă, la termenele fixate, a prevederilor Hotărîrii, este o înaltă îndatorire patriotică.

Trebuie acordată o atenție deosebită regulilor agrotehnice de îngrijire a culturilor de plante tehnice, cum sunt: bumbacul, sfecla de zahăr, inul, cânepa, plantele medicinale, culturile de legume. Se va continua stropitul de vară al pomilor și viilor și combaterea tuturor dăunătorilor ce vor fi semnalati pe culturile agricole și se va organiza identificarea și distrugerea vetrelor de cuscută din lucerniere, trifoiști, culturi de in, locuri virane, marginea drumurilor, etc.

Lanurile au înverzit și unduiesc în bătaia vântului, desfătând privirile și trezind nădejdele belșugului. Ziarele ne-au informat despre dezastrele provocate culturilor cerealiere de o gănganie primejdioasă, numită «gândacul ghebos». Larvele acestui gândac produc cele mai mari pagube. Ele sunt ca niște viermi lungi de aproape 3 cm., cu capul de culoare cenușie închisă. În lunile Martie și Aprilie, larvele atacă grâul, secara și orzul de toamnă, mâncând frunzele plantelor tinere. Din frunzele atacate nu rămân decât niște fire, care după ce se usucă, iau înfățișarea unor bucle mătăsoase. În alte cazuri, larvele trag frunzele de cereale în galeriile lor din pământ, sau le retează. Gândacul ghebos nu atacă întreg lanul deodată, ci porțiuni mai mici, nunate vetre.

Prin luna Iunie, larva se transformă în gândac ghebos propriu zis. Îl putem deosebi ușor printre celelalte gănganii, fiindcă are corpul lung de 1-1,5 cm.; este de culoare neagră puțin lucioasă și picioarele sunt cenușiu roșcat. Peste zi, gândacii stau ascunși sub bulgării de pământ sau sub pietre, iar seara se urcă la spice, desfac plevele cu picioarele dinainte și mănâncă boabele încă în lapte, iar pe cele date în pârg le rod la vârf. Pagubele produse de gândacul ghebos sunt foarte mari, putând ajunge uneori până la distrugerea completă a culturilor atacate.

Când ajunge în forma de gândac, acest dăunător poate fi combătut foarte greu. Deaceia el trebuie distrus în primăvară, când se găsește sub formă de larvă, când distrugerea lui e mult mai ușoară.

Pentru distrugerea gândacului ghebos, vetrele de plante atacate și marginea culturii de unde vin larvele, se înconjoară cu un șanț săpat în pământ la o dâncime de 30-40 cm. În șanț se pun preparate care omoară larvele, cum sunt: nitroxanul, azotul de calciu sau superfosfatul. Pentru ca rezultatul să fie cât mai sigur, marginile vetrelor atacate și o bandă de 1-2 m. în jurul lor, se prăfuiesc cu nitroxan agricol sau se stropesc cu verde de Paris 0,30 și var 0,6-0,8, etc.

Indemnăm frățește pe Prea Cucernicii confrăți preoți să ajute pe tehnicienii și inginerii agronomi în acțiunea de identificare și izolare a vetrelor atacate, și de combaterea acestui primejdios dușman al culturilor, gândacul ghebos, precum și de a lămuri pe credincioși de necesitatea urgenței acestei patriotice acțiuni de apărare a recoltelor, după cuvântul Sf. Apostol Pavel: «Și orice faceți, din suflet să faceți, ca și când ați face pentru Domnul» (Colos. III, 23).

În perioada actuală, o importanță covârșitoare are folosirea agrotehnicii înainte experimentată atât de glorioasele colhozuri sovietice, cât și

de gospodăriile noastre colective și de Stat fruntașe. Întovărășirile agricole de tip «T.O.Z.», gospodăriile agricole din sectorul individual au fericitul prilej de a folosi metodele înaintate sovietice.

Culturile cerealiere se recoltează în epoca prevăzută în regulile agrotehnice, iar data începerii și terminării epocii optime de recoltat la fiecare raion și comună în parte o fixează cadrele calificate, inginerii și tehnicienii agronomi dela regiuni și raioane, sfătuindu-se în acest scop cu țăranii muncitori.

Ca odinioară Rut moabiteanca, tineretul, detașamentele de pioneri, elevii școlilor, etc., vor păși pe urmele secerătorilor strângând spicele rămase, culegând cu mâinile lor nevinovate boabele de grân pentru «pâinea cea de toate zilele» (Matei VI, 11).

Grija de a păștra comoara de boabe de aur a recoltelor mănoase, ne este atât de scumpă, încât zi și noapte echipele organizate de organele locale ale puterii de Stat sunt chemate să asigure paza continuă a lanurilor în pârș sau coapte, a ariilor, a clăilor, a magaziiilor și hambarelor.

Producătorii, în cete și pe zile, în jurul locomobilelor și batozelor vor asigura ritmul zilnic de treeriș pe regiune, raioane și comune. Sistemul premial va evidenția depășirea normei zilnice de treer, de către mecanici, fochiști, tractoriști, coșari și batozari. Hora întrecerii socialiste și patriotice va prinde în lanțul ei pe producători și tehnicieni, în acordurile muzicii curate a boabelor ce cad șirag în sacii mereu plini. Și voia bună se va citi pe fețele tuturor, după succesul obținut prin folosirea metodei de treeriș a mecanicului-batozar sovietic N. Brediu, și pentru terminarea la timp și fără pierderi a treerișului.

Până la 15 Iunie a.c., fiecare muncitor agricol e dator să asculte și să pună în practică sfaturile tehnicienilor și organelor puterii de Stat de a lua măsurile de cuviință pentru neîntârziata reparare, curățire, desinfectare și distrugerea șobolanilor din toate podurile caselor, din pățile, magazii, hambare, șure. Sacii, cergile și prelatele vor fi reparate și gata de folosire.

O datorie patriotică este executarea desmiriștitului pe întreaga suprafață recoltată. Avutul național va spori prin introducerea pe scară cât mai largă a obținerii a două sau trei recolte într'un singur anotimp. După ce păloasele au fost recoltate, se cuvine să se facă însămânțarea porumbului furajer, meiului și dughiei, pentru asigurarea hranei vitelor, în scopul de a îmbunătăți și mări șeptelul. Buruienile bune de nutreț, frunzele, resturile din grădinile de zarzavat și bostănării, care altădată se iroseau, precum și stutul, se vor folosi ca nutreț verde, muiat sau uscat.

Hotărârea Consiliului de Miniștri și a Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român prevede două termene pe care trebuie să le respectăm cu sfințenie: 10 Iunie, dată până la care trebuie pregătit întreg utilajul de secerat, treeriș și desmiriștit — tractoare-batoze, secerători, etc. — combustibili și lubrefianții necesari, și 15 Iunie, dată până la care trebuie cercasurate, în cele mai bune condițiuni, spațiile pentru depozitarea cerealelor: magaziele, podurile, hambarele, pățile destinate cerealelor, precum și vagoanele și șlepurile necesare transportului. Respectarea termenelor fixate asigură disciplina de plan și curmă anarhia vremurilor de cruntă împlinire și exploatare burghezo-moșierească—de tristă memorie.

Îndeplinirea la timp, în conformitate cu regulile agrotehnice, a recoltării furajului, bumbacului, porumbului și altor culturi, asigură efectuarea la timp a însămânțărilor de toamnă.

Statul nostru de democrație populară, în scopul extinderii agriculturii înaintate sovietice, ia măsuri pentru organizarea fondului de Stat al semințelor de soi.

Ministerul Agriculturii are în sarcină această importantă lucrare. Semințele dela gospodăriile agricole din sectorul de Stat, provenite din culturi recunoscute ca elită, înmulțiri valoroase se vor preda obligatoriu la fondul de Stat al semințelor de soi. Aceste semințe selecționate vor asigura mărirea neîntreruptă a productivității la ha. Deaceia ele trebuiesc recoltate, recepționate, depozitate și păstrate în cele mai bune condițiuni. Ministerul Agriculturii și Comitetul de Stat pentru Colectarea Produselor Agricole vor identifica până la 15 Iunie a.e. și stabili magazine cu o capacitate de 10.000 vagoane, în care vor fi depozitate aceste semințe.

Tot până la 15 Iunie a.e., se vor lua măsuri pentru pregătirea bazelor de recepție pentru cereale și furaje, încadrarea lor cu personal permanent și sezonier, înzestrarea cu utilajul necesar — cântare, trioare, selectoare, bascule, materiale pentru presarea fânului, etc. Se vor organiza zilnic convoaie de căruțe pentru transportul cerealelor dela hatoze la bazele de recepție.

Predarea cotelor de cereale la timp e piatra de încercare a conștiinței politice a țărânimii muncitoare, în lupta pentru înfrățirea satelor și a orașelor, prin schimbul de produse pe bază de egalitate și valoarea cantităților de muncă investită. Pe lângă aceasta se împlinește și cuvântul Sf. Scripturi, prin graiul Sf. Apostol Pavel, care zice: «Prisosința voastră să împlinească lipsa altora, ca și prisosința altora să împlinească lipsa voastră, ca să fie întocmire, precum este scris: celui cu mult nu i-a prisosit și celui cu puțin nu i-a lipsit» (II Cor. VIII, 14, 15). Cel ce oprește pentru sine hrana cea de trebuință altora «este ca cel ce omoară pe aproapele său» (Iisus Sirah XXXIV, 24). Prin colectarea cerealelor se asigură și rezerva necesară anilor mai puțin îmbelșugați: «Adu-ți aminte de foamete în vremea săturării și de sărăcie și lipsă în zilele avuției» (Iisus Sirah XVIII, 25).

Să combatem pe cei ce dosese produsele cu gândul viclean de a profita de lipsa celorlalți și de a specula și înșela, după cuvântul: «Pe cel ce vinde grâul scump îl blestemă poporul, iar binecuvântarea este peste capul celui darnic» (Pildele lui Solomon XI, 26).

Văzând importantele hotărâri ale cârmuirii scumpei noastre Patrii, preoțimea va căuta și de data aceasta să fie la înălțimea rostului său evanghelic și patriotic, în fața lui Dumnezeu și a credincioșilor, prin exemplu personal și lămurire dela om la om, pentru întărirea și apărarea Păcii, după cuvântul Sfintei Scripturi: «Facerea de bine să nu uitați, căci la jertfe ca acestea Dumnezeu privește cu mulțumire» (Evrei XIII, 14).

Pr. GH. BEJGU

O INALTĂ INDATORIRE PATRIOTICĂ ȘI CREȘTINEASCĂ: PREDAREA COTELOR LA COLECTAREA PRODUSELOR AGRICOLE

Ziarele din 14 Aprilie a. c., au publicat Hotărîrea Consiliului de Miniștri al R.P.R., cu privire la colectarea produselor agricole vegetale, Hotărîre care are o deosebită însemnătate pentru bunăstarea poporului muncitor.

Prin colectările de produse agricole se asigură aprovizionarea cu alimente a oamenilor muncii, aprovizionarea cu materii prime a industriei, precum și crearea rezervelor de Stat, constituind în acelaș timp și o expresie a alianței între clasa muncitoare și țărâ nimea muncitoare, alianță care stă la temelia Statului nostru de democrație populară. Datorită schimbului de mărfuri dintre oraș și sat, viața țărănimii muncitoare devine din ce în ce mai plăcută, iar nivelul de trai și de cultură se ridică tot mai mult.

Răspunzând sprijinului permanent pe care l-l acordă clasa muncitoare, - clasa conducătoare în stat, - țărănimea muncitoare are obligația de a respecta întocmai prevederile Hotărîrii privitoare la colectări, îndeplinindu-și în întregime și la termen îndatorirea față de stat, mai ales că anul acesta este anul hotărîtor al primului nostru plan cincinal, plan de construire a bazei economice a socialismului, de construire a unei vieți fericite pentru cei ce muncesc.

Partidul și guvernul au pus la îndemâna țărănimii muncitoare toate mijloacele necesare pentru sporirea producției: peste zece mii de tractoare, mii de mașini și unelte agricole, și mii de ingineri, tehnicieni și absolvenți ai școlilor medii și superioare agricole pentru a învăța pe țărani să aplice metodele agrotehnice, trimițându-se în acelaș timp la sate cantități îndestulătoare de pânzeturi și tot felul de produse industriale de larg consum.

A preda, deci, cotele la colectare este o înaltă îndatorire patriotică. Pentru creștini însă, este în acelaș timp și o îndatorire creștinească după cum a arătat Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, pe larg și cu o temeinică argumentare din Sfânta Scriptură și din Sfânta Tradiție într'o pastorală adresată clerului și credincioșilor ortodocși din cuprinsul Sfintei Arhiepiscopii a Bucureștilor, la începutul lunii August din anul trecut.

„...După mulțime de veacuri - subliniază Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian - s'a arătat în vremurile noastre și prin locurile noastre, cu o trăinicie pe care nimic nu o va mai putea înăbuși, o nouă așezare pentru buna înțelegere, înfrățirea și pacea dintre toate popoarele. Să întâmpinăm cu bucurie ivirea ei și mai ales să stăm gata a ne împlini toate îndatoririle cerute de ea“.

După cum s'a subliniat mai sus, una dintre cele mai nobile îndatoriri față de regimul de democrație populară este predarea cotelor la colectarea produselor agricole. Ca și Sf. Apostol Pavel, care îndemna pe creștini „să asculte și să fie gata pentru orice lucru bun“ (Tit. III,1), tot așa și Înaltul nostru Ierarh îndeamnă pe „fiecăre să îndeplinească munca lui și să-și dea partea lui

din roadele pe care i le-a dat Dumnezeu, pentru folosirea întregului popor“.

Indatoririle față de Obștea în care trăim sunt arătate de Sf. Apostol Pavel cu toată claritatea în învățăturile sale: „Fiecare își va purta sarcina sa“, adică fiecare își va îndeplini partea sa de muncă în liniște, cu stăruință, pricepere și hărnicie, și: „Purtați-vă sarcinile unii altora și veți împlini astfel Legea lui Hristos“ (Galateni, VI,3 și 5); nu este îndeajuns ca fiecare să-și poarte sarcina sa, ci trebuie să ajute și pe alții să și-o ducă pe a lor. Predarea cotelor de produse agricole este deci un minunat prilej ca fiecare credincios să poată împlini porunca Scripturii.

Aceste cote sunt folosite pentru întreținerea bolnavilor din spitale, pentru hrana copiilor noștri aflați în școli, pentru neputincioși, pentru întreținerea ostașilor care apără libertatea și independența Patriei noastre, dar și pentru hrana harnicilor muncitori din fabrici, care ne pun la îndemână pânzeturile și atâtea alte roade ale strădanilor lor. Dând cotele după orânduire ne îndeplinim o datorie creștinească, fiindcă și aceștia se cade să se folosească de produsele muncii lucrătorilor de pe ogoare, potrivit învățurii Sfintei Scripturi: „Prisosința voastră să împlinească lipsa altora, ca și prisosința altora să împlinească lipsa voastră, ca să fie întocmire, precum este scris: „Celui cu mult nu i-a prisosit și celui cu puțin nu i-a lipsit“ (II Corinteni VIII,14,15).

În același timp, din cotele primite conducerea Statului asigură și rezerve pentru anii de lipsă, „făcând dreapta întocmire ca nimeni să nu fie în suferință, dar nici să risipească. Buna rânduielă trebuie să stăpânească în toate, căci aceasta este voia Dumnezeului nostru, despre care scris este că „Dumnezeu nu este Dumnezeul neorânduieii“ (I Corinteni, XIV,33).

„Pentru aceasta... - concludă Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian - după dumnezeiasca poruncă, vă indemnăm să dați întocmai cotele de produse care v'au fost orânduite fiecăruia pe măsura putinței și a stării lui, oricare ar fi felul acestor produse... Cuvintele cele inveninate ale semănătorilor de zăzani să nu găsească ascultare printre voi. Ele vin dela oameni cari uneltesc împotriva voastră și a poporului nostru. Ele slujesc celor ce vor să se înavețească de pe urma muncii altora. Ispita dosirii roadelor, pentru dobândirea unui câștig mai mare decât cel cuvenit, să nu se lpească de inima nimănui, căci scris este în Cartea Sfântă: „Pe cel ce vinde grâul scump îl blestemă poporul, iar binecuvântarea este pe capul celui darnic“ (Pildele lui Solomon, XI,26).

Poporul nostru va putea merge mult mai repede pe calea propășirii Patriei noastre dragi, pe calea bunei stări a fiecăruia dintre noi și a tuturor, dacă ne vom îndeplini cu toții indatoririle obștești care sunt poruncite și de învățura Sfintei noastre Biserici“.

Cotele de colectare sunt progresive în raport cu suprafața totală de teren arabil și cu condițiile de fertilitate a solului și nu se schimbă în raport cu producția mărită pe care producătorii ar putea s'o obțină prin muncă mai chibzuită.

Sistemul stabilirii cotelor pe grupe de comune și gospodării colective dă producătorilor agricoli siguranța în stabilitatea cotelor, crează avantaje însemnate țăranilor muncitori, îi stimulează la aplicarea metodelor agrotehnice în vederea măririi productivității la hectar, dându-le posibilitatea să dobândească un surplus mult mai mare, de care pot să dispună liberi.

Hotărîrea prevede, între altele, scutirea completă de cote a suprafețelor contractate cu organele economice de stat sau cooperatiste, fapt care constituie un puternic îndbold pentru țăranimea muncitoare de a încheia contracte cu comerțul de stat și cooperatist pentru valorificarea produselor agricole.

În vederea întăririi și lărgirii sectorului socialist al agriculturii, gospodăriilor colective și întovărășirilor agricole li se acordă, în primul an dela constituire, o reducere de 20% și respectiv 10% din cote.

Hotărîrea este în acelaș timp un puternic mijloc de îngădire a chiburlimii.

Pentru asigurarea hranei poporului muncitor, pentru bunăstarea celor ce muncesc la orașe și la sate, avem cu toții datoria să depunem toate eforturile, pentru ca această Hotărîre să fie îndeplinită în întregime și la termen.

Preoțimii dela sate îi revine sarcina de a lămuri pe credincioși în toate prilejurile care i se oferă, asupra rostului colectărilor de produse și asupra datoriei ce o au de a preda după rânduială cotele respective, datorie care este nu numai patriotică, ci și creștinească. În sprijinul muncii de lămurire și de convingere printre credincioși, preoții trebuie să folosească în primul rând exemplul personal, fiind cei dintâi în îndeplinirea îndatoririlor de orice natură față de Stat, scumpa noastră Patrie, Republica Populară Română.

REDACȚIA

—0—

ALTARELE SFĂRAMATE NE CHEAMĂ NEINCETAT LA LUPTA PENTRU APĂRAREA PĂCII

Se împlinesc în curând opt ani de când eroica Armată Sovietică a zdrobit chiar în bârlogul lui pe cel mai înveninat și mai crunt dușman al omenirii — hitlerismul fascist —, punându-se astfel capăt celui mai groznic război din câte a înregistrat istoria până acum. Sunt încă vii în mintea tuturor impresiile și zguduirile puternice provocate de ororile și grozăviile războiului, și totuși se mai găsesc unii, puțini la număr, care ar vrea să arunce omenirea într'un nou măcel, cu mult mai sângeros și cu mult mai nimicitor.

Pentru cei ce ar dori războiul, ca și mai ales pentru cei înrolați în lupta pentru apărarea Păcii, pentru cei ce cred cu adevărat în Pronia ce-

rească, reamintim numai un singur aspect al acțiunii nimicitoare a războiului trecut, aspect care poate să dea de gândit celor dintâi, reamintindu-și de primejdia morții ce trecea peste capetele lor, când duduia văzduhul de huruitul motoarelor și se cutremură pământul de exploziile bombelor, aspect care să întărească și mai mult pe cei mulți, în lupta nobilă pe care o duc, cu convingere și dârzenie împotriva războiului.

Se spune că războiul este orb, întrucât lovește fără să privească și distruge fără să aleagă, urmărind să micșoreze puterea de rezistență a adversarului, atât din punct de vedere material cât și sufletesc. Acesta a fost, de altfel, principiul aplicat în războiul trecut de fasciștii germano-italo-japonezi, care n'au șovăit câtuși de puțin în distrugerea celor mai reprezentative creații ale culturii și civilizației din decursul veacurilor, nerespectând convențiile internaționale ale războiului.

Au fost distruse, astfel, universități cu trecut glorioasă, laboratoare în care se lucra pentru progresul omenirii, biblioteci celebre cu volume și colecții prețioase ce nu vor mai putea fi înlocuite niciodată, sculpturi și picturi ce constituiau un patrimoniu universal, clădiri și construcții monumentale, monumente ale naturii, catedrale și biserici apreciate ca opere de artă unice și câte alte creații și focare de cultură, care nu prezentau nicio importanță strategică și deci nu puteau fi socotite ca obiective militare.

Din multe aspecte ale distrugerilor barbare cauzate de război, vom reaminti cititorilor noștri — după cum am spus mai sus —, numai unul singur și anume, distrugerea și avarierea locașurilor sfinte, catedrale și biserici, dintre care marea majoritate prezenta o deosebită importanță, ca opere de artă sau monumente istorice.

Italia a fost cea dintâi țară ale cărei catedrale și biserici au suferit de pe urma războiului deslănțuit de dușmanii omenirii și ai bunurilor culturale și spirituale ale ei și ale lumii întregi. Italia, țara Renasterii în care s'au născut, au crescut, au trăit și au creat opere nemuritoare: Giotto, Rafael, Leonardo da Vinci, Michel Angelo, Benvenuto Cellini ș.a., a trebuit să plătească un tribut prea scump pentru nebunia clicii fasciste, condusă de Mussolini. Anglo-Americanii au socotit că e mult mai ușor și aproape fără niciun risc să lupte împotriva unei capele Sixtine, unde trăia prin opera sa Michel Angelo, decât pe câmpul de luptă, dreaptă și cinstită, așa cum au luptat ostașii Armatei Sovietice care, prin victoria repurtată au salvat bătrânul continent dela dezastru.

Au fost lovite de bombe anglo-americane peste 140 biserici din Italia: 28 la Genova, 22 la Neapole, 27 la Palermo, 24 la Torino, 5 la Catania, 5 la Milano, 2 la Brindisi, 13 la Messina, 3 la Ravena și altele la Civita Vecchia, Trappania și în alte localități.

După capitularea Italiei, aviația anglo-americană s'a concentrat asupra Germaniei, unde n'a făcut nicio deosebire între obiectivele militare și monumentele de artă, ca bisericile gotice, de exemplu, care dăinuiau de secole, fiind una dintre cele mai caracteristice trăsături ale epocii medievale.

În timp ce Hitler, îngrozit de dezastrul pe care-l provocase el însuși, consulta solomonarii și astrologii, zeci și sute de locașuri de rugăciune erau năruite de bombe aruncate din avioanele americane și engleze.

Spre a ne da și mai bine seama de marile și ireparabilele pierderi cauzate de război, vom menționa câteva din cele peste 200 de biserici germane distruse de aviație, în afară de cele peste 500 grav avariate.

La Mainz a fost distrusă biserica Sf. Stephan, monument gotic din veacul al XIV-lea, precum și cea mai veche biserică din Germania, Domul.

Münsterul milenar din Essen, unul dintre cele mai bogate tezaure bisericesti și una din cele mai vechi opere creștine, a fost deasemenea nimerit în plin de bombe. Și tot la Essen au fost distruse complet Gertrud-Markt-Kirche și Ioannis-Kirche, cele două din urmă având o vechime de 800 de ani.

Bisericile S. Salvador, Paulus și Liebfrauenkirche din Duisburg au fost deasemenea complet distruse.

La Dortmund, biserica Reinholdi din secolul al XIV-lea, Petri-Kirche din secolul al XV-lea și Probstei-Kirche din secolul al XVII-lea au fost nimicite.

Sacristia vestitei Frauen-Kirche din München a fost grav avariata, ca și Iacobi-Kirche din Nürnberg, construită în anul 1209.

La Kassel a fost distrusă cea mai veche biserică din prima epocă gotică germană, Martins-Dom.

La Lübeck a fost distrus Domul construit de Henric Leul, în care se găsea vestita «Judecată de apoi» a lui Buchardt Wulf, Petri-Kirche cu amvonul creat de Henric Matthil, precum și Marien-Kirche, cu orga lui Bach și ceasornicul astronomic.

Bisericile de cărămidă din secolul al XIII-lea dela Rostotck, celebra Hedwigkirche din Berlin, precum și 31 de biserici istorice din Colonia au fost deasemenea prefăcute în ruine.

Dintre toate distrugerile de biserici însă, cea mai păgubitoare a fost aceea a catedralei din Colonia, după 700 de ani de glorioasă istorie. Intreaga clădire ocupa o suprafață de 6000 m.p., lungă de 135 m. și lată și înaltă de 661 m., în afară de turla, care se înălțau până la 160 m. Avea opt capele construite în părțile laterale și poseda un tezaur cu cele mai prețioase relieve și odoare bisericesti. Construirea ei a durat aproape 700 de ani. Era o podoabă pentru Germania și un centru de pelerinaj pentru credincioșii catolici din toate țările. Pentru Germania, în deosebi, era ceea ce este pentru noi mănăstirea Curtea de Argeș.

Și când ne gândim că toate aceste biserici, cu valoare istorică și artistică și cu rost spiritual, au fost distruse de reprezentanții unor popoare care fac atâta paradă cu Biserica și Creștinismul, nu suntem oare îndreptățiți să punem la îndoială sinceritatea lor în materie de credință?

Dacă poporul german a sângerat sufletește în urma pierderii acestor valori ce puteau fi veșnice, nu același lucru se poate spune despre Hitler și cei din jurul lui, care, din felul cum au înțeles să ducă războiul, reiese că nu acordau nicio importanță valorilor create de cultura și civilizația omenească, și cu atât mai puțin când acestea erau biserici.

Dovada cea mai grăitoare au făcut-o prin jafurile și distrugerile săvârșite de armatele fasciste în ținuturile ocupate vremelnic din Uniunea Sovietică.

Vom aminti numai câteva din cele multe. Ne este cunoscută tuturor marea însemnătate a Kievului, multă vreme centrul Ortodoxiei rusești,

cu care noi, Românii, am avut strânse legături. Cine n'a auzit de vestita Pecerckaia Lavra, mănăstirea cu biserica ei Uspenia din veacul al XI-lea? Mănăstirea aceasta era foarte bogată: avea 54 Evanghelii numai în aur, argint și pietre scumpe, cruci de aur bătute în briliante, cupe cu briliante, 55 panaghii de aur cu briliante, sute de odăjdii lucrate în fir de aur. După primul război mondial, mănăstirea a fost transformată în muzeu, Revoluția păstrând cu sfințenie toate relicvele trecutului.

Din pricina faimei acestor bogății, Nemții, crezând că în ziduri au fost îngropate și ascunse comori mari, au minat biserica Uspenia din curtea mănăstirii și au aruncat-o în aer; au scurmat apoi prin moloz, fără să găsească însă nicio comoară de aur sau pietre scumpe, mulțumindu-se numai cu furtul unor cădelnițe, potire și alte obiecte de mai mică valoare. Chiliele au fost devastate și incendiate. Trapeza, cu bogatele ei ornamente și cu icoane executate de maeștri, dintre care unii au ieșit chiar din școala de pictură a mănăstirii, nu a avut mai puțin de suferit.

Și astfel, un ilustru monument al trecutului rusesc a fost prefăcut într-o grămadă de piatră și de var, oglinda fidelă a noii ordine pe care Hitler intenționase s'o instaureze în Europa.

A fost distrusă deasemenea biserica Sfintei Sofii din Novgorod, zidită din piatră de cneazul Vladimir Iaroslavici în 1049, monument de artă care a întruchipat trăsăturile principale ale arhitecturii novgorodene — simplitatea și seninătatea formelor, și care, cu diferite transformări și adăugiri, se păstrase până în zilele noastre.

În mod cu totul barbar a fost distrusă și biserica Spas-Neredița din Novgorod, zidită în anul 1198 și pictată în frescă. Odată cu stabilirea rânduielilor feudalo-republicane la Novgorod, arhitectura boierească și negustorească din a doua jumătate a secolului al XII-lea a creat un nou tip de biserică, cu patru turlle, pătrată în plan, de dimensiuni mai mici și de o formă mai simplă decât grandioasele catedrale construite de cnezi. Din acest tip nou de biserică făcea parte și biserica Spas Neredița.

Toate acestea au fost opere mărețe ale artei medievale creată de meșteri ruși.

În ceea ce privește bisericile noastre românești, zidurile multora ne reamintesc și acum de grozăviile războiului, unele fiind chiar aproape dărâmate, ca biserica Sf. Gheorghe-Grivița din Capitală, de exemplu, care a fost atinsă în plin de bombe aruncate din avioanele înarmate și pilotate de reprezentanții unor popoare care se laudă cu răspândirea Bibliei peste tot globul pământesc, tradusă în câteva sute de limbi; deasemenea bisericile: Buna Vestire din București, Sf. Sava, Sf. Ecaterina și Sf. Ștefan din Ploești și au fost grav avariate bisericile: Izvorul Tămăduirii, Brezoianu, Manea Brutarul, Alba, Stejarul, etc., din București.

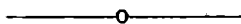
Dar nici ceilalți pretendenți la subjugarea popoarelor nu s'au lăsat mai prejos. În spasmurile disperării, naștii germani au recurs la ultime acte de sălbăticie, aruncând bombe asupra monumentalei catedrale ortodoxe din Capitala Banatului. Nu s'a întâmplat însă nimic grav; numai o singură bombă din multele câte au fost aruncate, a lovit frontispiciul catedralei. Catedrala din Timișoara a fost reparată în timpul lucrărilor generale, care erau pe sfârșite, dar fapta săvârșită de rămășițele armatei

naziste a scos încă odată în evidență ura ucigașului disperat, în agonica sa neputință de a ajunge stăpân al lumii, prin distrugeri și crime.

Toate aceste aspecte negative ale războiului sunt numai o parte din marea frescă a dezastrului, suficiente însă, după părerea noastră, să determine pe slujitorii altarelor și pe credincioșii conștienți și sinceri să lupte cu și mai multă hotărîre și tărie pentru Pace, căci numai în timp de pace este posibil progresul, numai în timp de pace omenirea își poate desfășura în deplină libertate toate forțele ei de creație, numai pacea apără comorile artistice ale trecutului.

Clopoțele bisericilor de azi ne aduc aminte de cele care au fost până mai eri, iar amintirea aceloră ne cheamă și ne îndeamnă să apărăm pe cele de azi, să apărăm viața și libertatea, a noastră și a semenilor noștri, să apărăm adică pacea, condiția esențială a existenței.

Diac. M. TEODORU

FESTIVALUL MONDIAL AL TINERETULUI

Între 2—16 August 1953 se va desfășura în Capitala Patriei noastre Festivalul Mondial al Tineretului.

În vederea acestui eveniment, a avut loc la București sesiunea Comitetului Internațional de Pregătire.

Lucrările sesiunii Comitetului Internațional de Pregătire au demonstrat ecoul puternic stărnit în rândurile tineretului din întreaga lume de convocarea la București a celui de al IV-lea Festival Mondial, prin participarea unui mare număr de delegați sosiți din toate colțurile pământului.

Tineri de diferite credințe politice și religioase — reprezentând organizații de tineret locale, naționale și internaționale — au discutat programul Festivalului și problemele de organizare și pregătire a acestuia, în diferite țări și pe plan internațional.

Atât din cuvântarea lui Jaques Denis — secretar general al F.M.T.D. — cât și din ansamblul discuțiilor care au avut loc în cadrul sesiunii Comitetului Internațional de Pregătire, a rezultat cu toată claritatea că cel de al IV-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților va fi cel mai potrivit prilej pentru ca tineretul din întreaga lume să-și afirme hotărîrea nezdruincată de a lupta pentru prietenia și înțelegerea reciprocă, pentru încheierea unui Pact al Păcii, al coexistenței pașnice și independenței naționale, pentru cucerirea unui viitor fericit pentru tineretul de pretutindeni.

Cel de al IV-lea Festival Mondial al Tineretului va galvaniza forțele tineretului din țările și straturile sociale cele mai diferite, ceea ce va dovedi încă odată că conviețuirea pașnică și colaborarea este posibilă între state și oameni.

Însăși alcătuirea Comitetului Internațional de Pregătire a Festivalului a constituit o primă dovadă pe această linie, în compunerea lui intrând reprezentanți ai celor mai felurite organizații de tineret din întreaga lume, precum și fruntași ai vieții culturale, artistice, sportive și ai multor altor domenii de activitate.

Este semnificativ apelul adresat de Comitetul Internațional de Pregătire a Festivalului către toți tinerii și tinerele din întreaga lume, către toți iubitorii de pace, către toate organizațiile tinerești, în care — între altele — se spune:

«Noi chemăm toate organizațiile internaționale, naționale și locale ale tineretului și studenților, pe toți membrii acestor organizații, ai organizațiilor politice, culturale, sportive, religioase și altele, noi chemăm pe toți tinerii de bună credință să participe activ la pregătirea și desfășurarea Festivalului.

Noi suntem siguri că tinerii și tinerele tuturor națiunilor vor auzi apelul nostru și, prin activitatea lor înflăcărată pentru pregătirea Festivalului, își vor manifesta voința lor fierbinte de viață pașnică și fericită».

Festivalul va constitui o uriașă demonstrație în care tineretul întregului pământ, cu toată vigoarea și căldura lui tinerească, va exprima voința tinerei generații a lumii de a apăra bunul cel mai de preț al omenirii — Pacea.

În cadrul Festivalului, zeci de mii de tineri și tinere — veniți din toate marginile pământului — vor arăta limpede care sunt căile pe care înțeleg ei să lupte pentru menținerea păcii, organizând întâlniri între delegații, discuții, reprezentanții culturale, concursuri culturale internaționale, întâlniri sportive, expoziții documentare și artistice, serate amicale, vizite, etc. Toate aceste manifestări, inițiate și organizate sub semnul celei mai adânci înțelegeri și amicitii, vor constitui o dovadă elocventă că este posibilă conviețuirea pașnică între toate popoarele lumii.

Dorința de a lupta cu toată fermitatea pentru Pace a fost exprimată viguros de numeroase organizații de tineret din lume.

Astfel, în Marea Britanie, la lucrările Comitetului Național pentru pregătirea Festivalului, lucrări care s'au desfășurat la Nottingham, au participat 180 de delegați, membri ai diferitelor organizații de tineret. Este semnificativ faptul că apelul lansat de Comitet — apel care subliniază că la Festival pot participa tineri, indiferent de rasă, opinie politică sau credință religioasă —, a fost redactat de o comisiune compusă dintr'un student creștin, un tânăr metalurgist, un delegat al Comitetului Tinerilor Mîinieri din Țara Galilor, un tânăr comunist și un tânăr laburist. Reverendul Tom Colvin — reprezentând o organizație creștină a tineretului scoțian — a declarat, în cadrul sesiunii Comitetului Internațional de Pregătire a Festivalului, ce a avut loc la București: «Cu toate baricadele pe care vor fi nevoiți să le treacă, tinerii din Scoția vor veni la Festival și alături de tinerii din întreaga lume își vor exprima ura lor împotriva războiului, a întunericului și ignoranței».

În întreaga lume, în Statele Unite, în America de Sud, în Italia, etc., organizații care cuprind tineri de cele mai variate convingeri politice și religioase arată un interes din ce în ce mai mare pentru Festival și pentru obiectivele pe care acesta trebuie să le atingă.

Pentru a înlesni participarea la Festivalul Mondial al Tineretului a tinerilor din țările coloniale, lipsiți de mijloacele necesare acoperirii cheltuielilor de călătorie, s'a instituit un Fond Internațional de solidaritate. Tineretul din Cehoslovacia, Franța, etc., a colectat deja importante sume de bani, în scopul ajutorării acelor tineri care nu dispun de fondurile necesitate de deplasarea lor la București.

Pregătirile pe care tineretul de pretutindeni le face, în vederea participării la Festival, sunt în plină desfășurare și au o amploare nemai întâlnită până acum.

Și în această împrejurare, tineretul sovietic se află în frunte. Pe tot întinsul Uniunii Sovietice, în toate Republicile, s'au organizat concursuri în vederea selecționării largi a celor mai buni cântăreți, muzicieni, dansatori, artiști dramatice și instrumentiști.

În uzinele, școlile, Facultățile și pe ogoarele Chinei, R.P. Ungare, R.D. Germane, precum și în toate celelalte țări din lagărul Păcii, pregătirile în vederea participării tineretului la cel de al IV-lea Festival Mondial al Tineretului au luat un mare avânt.

În țara noastră, tineretul — răspunzând dragostei cu care este înconjurat zi cu zi de întregul nostru popor, în frunte cu Partidul și Guvernul și Conducătorul iubit al oamenilor muncii, Gheorghe Gheorghiu-Dej — se pregătește să primească oaspeții ce vor lua parte la Festival. Ei continuă cu înflăcărare munca pentru realizarea cincinalului în 4 ani, dezvoltând întrecerile socialiste și mișcarea stahanovistă, luptând pentru îndeplinirea și depășirea noilor norme, pentru întărirea disciplinei socialiste a muncii, pentru o înaltă calitate a produselor, pentru realizarea de economii, pentru reușita campaniei însămânțărilor, pentru o producție sporită la hectar, pentru creșterea nivelului la învățătură în Facultăți, școli medii și școli elementare.

Prin grija Partidului și Guvernului, Capitala noastră se pregătește intens pentru primirea zecilor de mii de oaspeți. Numeroase instituții de cultură și sportive, între care un stadion cu o capacitate de 70.000-80.000 sportivi, un teatru în aer liber, teatrul muzical, etc., își vor deschide porțile cu ocazia desfășurării la București a celui de al IV-lea Festival Mondial al Tineretului.

Pentru o cât mai bună primire a oaspeților și pentru impresiile cu care aceștia vor rămâne despre noi și despre Capitala Republicii noastre, Sfatul Popular al Capitalei a lansat un apel către cetățenii orașului București, în legătură cu organizarea celui de al treilea Congres Mondial al Tineretului și al celui de al patrulea Festival Mondial al Tineretului și Studenților pentru pace și prietenie.

Arătându-se importanța acestui Congres și Festival, cum și lucrările mari ce se vor realiza în țara noastră, în cinstea acestui mare eveniment, apelul conchide că este de datoria tuturor cetățenilor — tineri și vârstnici — care își iubesc orașul, să contribuie cu tot elanul la realizarea acestor construcții, mobilizându-și toate forțele și posibilitățile creatoare pentru a înfrumuseța și îmbogăți cât mai mult Capitala Patriei noastre, pentru a o îmbrăca într-o adevărată haină de sărbătoare.

«Prin inițiativa și munca noastră neprecupețită — zice Apelul, — să contribuim la împodobirea orașului, la lărgirea și îmbogățirea tuturor

lucrărilor; să îngrijim și să curățim fațadele caselor, să facem să înflorescă și să înverzească fiecare curte și fiecare petec de pământ, să ajutăm la înfrumusețarea străzilor, să îngrijim grădinile, să mărim și să îmbogățim parcurile, pentru ca tineretul înaintat din toate colțurile lumii să simtă firea deschisă și primitoare a poporului român, dragostea și căldura cu care este primit și susținut de noi în lupta lui eroică pentru Pace.

Entuziasmul cu care vom răspunde la această chemare, va fi o nouă dovadă a însuflețitului patriotism al oamenilor muncii din București, care au răspuns întotdeauna cu căldură la chemările Partidului și Guvernului.

Suntem siguri că vom dovedi, prin realizările noastre, că am meritat marea încredere ce ni s'a acordat, de a găzdui desfășurarea mărețelor manifestări internaționale ale tineretului și pe oaspeții noștri dragi, aducând și în acest fel contribuția noastră la întărirea continuă a Frontului Păcii, având în frunte pe marea și ivincibila Uniune Sovietică».

Răspunzând acestei chemări, cetățenii circ. electorale 112 s'au întrunit într'o ședință sub președinția deputatului Alexandru Ignat, și și-au luat angajamentul să realizeze nenumărate lucrări în cuprinsul circumscripției lor, chemând la întrecere toate circumscripțiile electorale din Capitală, în vederea acestei patriotice acțiuni.

Protoierei Capitalei, apreciind importanța Apelului lansat de Sfatul Popular al Capitalei, s'au întrunit la sediul Comitetului Orașenesc de Luptă pentru Pace, sub președinția P.C. Inspector Eparhial Marius Constantinescu, de față fiind și Dl. I. Săndulescu, secretarul Comitetului Orașenesc de Luptă pentru Pace din Capitală.

În această ședință, Părinții Protoierei au arătat în ce fel cucernicii preoți lucrează pentru apărarea cauzei Păcii și în ce fel sprijină cucernicile lor acțiunea de înfrumusețare a orașului, în vederea mărețului eveniment.

Astfel, Pr. Protoiereu N. Dragomirescu al raionului Stalin a relevat acțiunea deosebită depusă de C. preot Zamfir Popescu, dela biserica Sf. Vasile din Calea Victoriei, Stan Dimancea dela biserica Enei, Gh. Alexandrescu dela biserica Floreasca, Sebastian Vlădescu-Băneasa, I. Barbiceanu-Herăstru, N. Mateescu-Sf. Visarion, D. Vâlcu-Sf. Vasile, Calea Victoriei, ș. a.

Pr. Protopop Al. Delcea al raionului N. Bălcescu, a evidențiat acțiunea Pr. Ene dela biserica Vintilă Vodă, Vasile Ionescu-Apărătorii Patriei, Iulian Răzescu dela biserica Buna Vestire-Belu, Gh. Petreanu și Voinescu dela biserica Progresul-Belu și alții.

Pr. Protopop Tr. Costea al raionului T. Vladimirescu a făcut o largă expunere asupra acțiunii depusă de către preoții din cuprinsul acestui raion, reliefând în mod deosebit pe CC. Preoți Manole și Stoenescu dela parohia Dudești-Cioplea, Protopop Teodorescu dela biserica Spitalul Colțea și Pr. Posmoșanu dela biserica Sf. Gheorghe-Vechi, I. Sachelarie dela biserica Delea Nouă, I. Mihalcea dela biserica Mihael Bravul și alții.

Pr. Protopop Andreescu dela raionul Lenin, a arătat deasemenea acțiunea dusă de preoții din acest raion, relevând activitatea preoților Const. Grigore, dela biserica Sf. Ilie-Gorgani, Țițeica dela biserica Sf. Treime-Ghencea, Gh. Mănăstirescu dela biserica Sf. Maria-Ghencea, și alții.

Pr. Protopop Gregorian al raionului 1 Mai, în expunerea făcută, a reliefat activitatea depusă de CC. Preoți I. Nicolau, dela biserica Sf. Dumitru-Colentina, Zaharia Mântulescu dela biserica Dichiu, C. Marinescu dela biserica Sf. Treime-Tei și alții.

Deasemenea au făcut o dare de seamă PP. CC. Protopopi C. Nițescu dela raionul Gheorghiu-Dej și I. Teodorescu dela raionul 23 August.

La discuții au luat parte și CC. Preoți, membri în Comitetetele Raionale de Luptă pentru Pace: I. Nicolau dela biserica Sf. Dumitru-Colentina, Dumitru Vâlcu dela biserica Sf. Vasile din Calea Victoriei, Gh. Țițeica dela biserica Sf. Treime-Ghencea și Vasile Ionescu dela biserica Sf. Ioan Botezătorul.

Incheind ședința, P. C. Inspector Eparhial Marius Constantinescu mulțumește Protoiereilor Capitalei și tuturor preoților prezenți, pentru acțiunea dusă în lupta pentru măreața cauză a apărării Păcii și pentru interesul deosebit pe care-l arată față de chemarea dregătorilor treburilor gospodărești ai Capitalei.

P. C. Sa a rugat pe cei prezenți să îndemne și să sfătuiască preoțimea Capitalei, lămurind credincioșilor datoria ce o au de a da toată atențiunea Apelului lansat cu ocazia Congresului și a Festivalului Mondial al Tineretului și Studenților, în felul acesta așteptând cum se cuvine desfășurarea evenimentului cu care a fost cinstită Capitala Patriei noastre dragi.

REDAȚIA

VIAȚA BISERICESCĂ ÎN CUPRINSUL MITROPOLIEI

ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR

CONSFĂTUIREA REPREZENTANȚILOR CULTELOR RELIGIOASE DIN REGIUNEA PLOEȘTI, ÎN CADRUL LUPTEI PENTRU PACE

În ziua de 26 Martie 1953 s'a ținut în orașul Ploești o Consfătuire a reprezentanților Cultelor religioase din regiunea Ploești, în cadrul luptei pentru Pace.

Ordinea de zi a fost următoarea :

1. Prelucrarea hotărârilor Congresului Popoarelor pentru Apărarea Păcii, ținut la Viena între 12-19 Decembrie 1952.

2. Discuții asupra căilor și posibilităților de antrenare a credincioșilor Cultelor respective în acțiuni practice pentru apărarea Păcii.

Consfătuirea a fost onorată cu prezența P.S. Episcop Antim al Buzăului, membru în Comitetul Regional de Luptă pentru Pace.

Au fost prezenți la Consfătuire PP. CC. Protoierei de raioane, reprezentanți ai Bisericii Romano-Catolice, reprezentanți ai Cultului Adventist de ziua 7-a, creștini după Evanghelie, reprezentanți ai Cultului Penticostal, reprezentanți ai Cultului Mozaic.

Din partea Comitetului de Luptă pentru Pace al regiunii Ploești, a luat parte Dl. Plăcintă Tănase, secretarul Comitetului Regional.

Au participat deasemenea și împuterniciții Ministerului Cultelor.

După ce s'a format Biroul, Pr. Morosievici P. Nicolae, dela parohia romano-catolică din Ploești, deschizând ședința a dat cuvântul P. C. Protoiereu Al. Vlaiculescu, care a arătat scopul Consfătuirii :

«Reprezentanții Cultelor religioase, spre deosebire de trecut, când Cultele erau învrăjbite și asmuțite unele împotriva altora de vechile regimuri, în prezent — datorită regimului democrat popular, care a asigurat o desăvârșită egalitate și libertate tuturor Cultelor din Patria noastră — se pot întruni în consfătuiri comune, cu scopul de a conlucra și a se respecta reciproc».

După ce amintește de Consfătuirile reprezentanților tuturor Cultelor din R.P.R., ținute în același duh de înțelegere și colaborare, arată care este scopul Consfătuirii de azi: Aflarea căilor celor mai potrivite în vederea intensificării luptei pentru Pace în rândurile credincioșilor. Amintește apoi despre cel mai important eveniment legat de lupta pentru Pace, Congresul Popoarelor pentru Pace dela Viena.

Amintește deasemenea despre folosirea armei bacteriologice în Coreea și China de Nord-Est, despre dovezile zdrobitoare cu privire la întrebuințarea acestei monstruoase arme de ucidere în masă a populației coreene.

În încheiere arată participarea Cultelor religioase la doliul Uniunii Sovietice prin decesul Marelui Stalin și își exprimă convingerea că Pacea va triumfa, iar garanția o dă Marea Uniune Sovietică, bastionul păcii și libertății popoarelor.

Se dă cuvântul fratelui Constantinescu Alexandru, din partea Cultului Adventist de ziua 7-a, care face prelucrarea hotărârilor Congresului Popoarelor dela Viena, după care încep discuțiile.

Fratele Gheorghiușor, din partea Cultului Adventist de ziua 7-a, a spus: «Noi prețuim pacea și suntem împotriva războiului. Cele auzite din prelucrarea temei m'au mișcat adânc și mi-au dat un nou imbold de a lupta cu și mai multă hotărâre pentru apărarea Păcii. Ne rugăm pentru pace, dar dela rugăciune să trecem la fapte. Lupta pentru Pace se duce nu numai cu vorba, ci și cu fapta. Ne revine datoria să antrenăm pe credincioșii noștri în acțiuni practice, în acțiuni de interes obștesc.

Dl. Balan Ioan a vorbit în numele pastorilor din orașul și regiunea Ploești, declarând că toți sunt de acord cu hotărârile Congresului Popoarelor pentru Pace. Arată mijloacele cele mai potrivite în vederea antrenării credincioșilor în acțiuni practice, prin folosirea în acest scop a vizitelor pastorale, în Adunările de Cult, când se poate duce munca de lămurire prin arătarea ororilor războiului, prin îndemnuri date credincioșilor de a-și da contribuția lor la construirea socialismului în Patria noastră, alături de toți oamenii muncii.

Dl. Prim Rabin Menachem Șafran declară că lupta pentru Pace este firul conducător al activității D-sale în rândurile credincioșilor. «Religia nu este o abstracție, ci e legată de acțiuni practice în viața pământească. Noi concepem viața în sens colectiv, nu singular. Nu este însă îndejuns să iubim Pacea, ci să o și predicăm, să vorbim despre binefacerile ei în convorbirile cu credincioșii, determinându-i să lucreze în spiritul noii orânduiri sociale care a așezat egalitatea tuturor în drepturi și datorii.

P. C. Protopop Al. Vlaiculescu a arătat cum au înțeles slujitorii Bisericii Ortodoxe să activeze în lupta pentru Pace: «Prin predici, convorbiri cu credincioșii, prin citirea Apelurilor Șefilor Cultelor în fața credincioșilor, a scrisorilor pastorale primite dela conducerea Bisericii. Preoții

au înțeles să răspundă la toate chemările de interes obștească și își dau toată contribuția lor la acțiunile de întărire a Patriei, conștiința fiind de faptul că, cu cât forțele Patriei sporesc, în aceeași măsură crește și forța de apărare a Păcii». Mai departe, P. C. Sa a amintit despre Apelul slujitorilor Bisericii din Coreea, către creștinii și slujitorii Bisericilor din toate țările, Apel semnat de numeroși pastori, preoți și credincioși din Coreea de Nord și de Sud, prin care le cere să se ridice toți în vederea preîntâmpinării unui nou război mondial. «In mintea noastră — a spus mai departe P.C. Sa — sunt prezente în permanență cuvintele rostite de Capul Bisericii noastre, I.P.S. Patriarh Justinian: «Noi, slujitorii Cultelor ne iubim credincioșii și poporul nostru, ne iubim Patria și condamnăm cu toată hotărârea pe închinătorii vițelului de aur, fabricanții de arme, răpânditorii de ciură și holeră, distrugătorii de orașe și sate, de așezăminte de cultură, de lăcașuri de închinăciune, de spitale, ucigași de bătrâni, de femei, de copii, care voiesc să incendieze din nou lumea prin deslănțuirea unui nou război mondial, săvârșind astfel o crimă împotriva umanității și un păcat de neiertat față de Dumnezeu.»

«Noi suntem pastori ai credincioșilor noștri și ei vor fi așa cum noi îi vom îndruma. Cum este păstorul, așa este și turma. Ne revine datoria să înlăturăm orice tendințe care ar putea fi în contradicție cu ceea ce predica. Să fim sinceri în toate acțiunile noastre. Ridicând pe credincioșii noștri spre culmile veșnice ale cerului, să nu-i desprindem de realitățile vieții pământești. Ca reprezentanți ai religiei Păcii, să fim consecvenți cu învățătura pe care o predica și să luăm atitudine hotărâtă împotriva celor ce vor să semene moartea, să distrugă viața.»

Luând cuvântul, P.C. Protoiereu V. Hăisan dela raionul Sinaia, a spus: «Zguduitoare sunt cuvintele: «Mai bine să vorbim unii cu alții decât să ne împușcăm unii pe alții». Prin încadrarea noastră în lupta pentru Pace, noi ne facem datoria de închinători ai lui Dumnezeu. Să fim neobosiți în lupta pentru apărarea Păcii». P.C. Sa se angajează să ducă mai departe munca de lămurire a credincioșilor, determinându-i la acțiuni practice, pentru ca astfel să facă dovada în orice moment că sunt partizani hotărâți ai Păcii.

S'au mai înscris la cuvânt Pr. Morosievici P. Nicolae, vorbind în același sens în numele reprezentanților Cultului Romano-Catolic, și alții.

Di. Plăcintă Tănase, secretarul Comitetului Regional de Luptă pentru Pace, rezumând discuțiile, a spus: «Am participat cu dragoste la această Consfătuire și am constatat că hotărârea pentru apărarea Păcii crește în rândurile diferitelor categorii de oameni cinstiți, indiferent de opinii și credințe religioase. Lupta pentru Pace se desvoltă tot mai mult, în ciuda pregătirilor febrile de război. În ciuda acestor pregătiri, oamenii se întrunesc pentru a discuta despre lupta pentru Pace și despre căile și posibilitățile de a zădărnici planurile imperialiștilor agresori. Lupta pentru Pace nu este numai o luptă dusă împotriva deslănțuirii unui nou război, ci este o luptă pentru încetarea războaielor în curs și pentru oprirea întinderii lor. În momentul de față, războaiele începute deja, scot la iveală preocuparea cercurilor imperialiste în perfecționarea armelor de distugere și de ucidere a oamenilor. Agresorii au călcat în picioare cele mai elementare legi omenești. Preocuparea lor permanentă este de a nă-

coci noi arme de ucideră. Dovada au și făcut-o prin metodele folosite în Coreea: masacrarea oamenilor din spatele frontului. Oamenii cinstiți se unesc în frontul partizanilor Păcii. Ni se întărește încrederea că forțele Păcii vor triumfa. Acolo unde se duce o politică de pace, se construiește în vederea creerii unei vieți noi. Tot ce se construiește este pus în slujba progresului și a fericirii oamenilor. Realizările uriașe din țara noastră sunt dovezi ce nu pot fi desmințite. Poporul nostru este alături de popoarele iubitoare de pace, iar alături de oamenii muncii, de oamenii de știință, de oamenii cinstiți, este conducerea Statului nostru, care are la bază politica de pace.

«Când am mai avut noi condiții în trecut, pentru a ne întruni la un loc și să discutăm probleme ce ne preocupă pe toți? Asemenea condiții au fost create de regimul nostru de democrație populară. Datorită acestor condițiuni am putut să ne întrunim noi aci, pentru a ne mărturisii gândurile și pentru a găsi metodele cele mai juste, pentru a lupta loialtă împotriva dușmanilor vieții.

«S'a spus aci un adevăr: cum e păstorul, așa va fi și turma. Cum vor fi credincioșii pe care îi păstoriți, constituie dovada a ceea ce este păstorul. În măsura în care credincioșii vor fi lămuriiți, în aceeași măsură vor fi cât mai puțini nelămuriiți asupra problemelor Păcii. Consfătuirea de azi are darul de a da o orientare precisă asupra cunoașterii cauzelor care dau naștere războaielor, de a cunoaște metodele și posibilitățile practice de înlăturare a acestora. Să caute fiecare să îndrumeze pe credincioși în acțiuni practice pentru întărirea Păcii. Forța Patriei de a apăra Pacea crește prin consolidarea ei economică, culturală, morală. Credincioșii să fie îndrumați pentru a se angaja cu tot avântul în astfel de acțiuni. Am convingerea că la această Consfătuire, toți am putut trage învățăminte. S'a putut vedea totodată măsura în care fiecare se străduiește să se încadreze cu tot avântul în lupta pentru Pace și să folosească cele mai potrivite metode practice pentru a face din credincioși luptători hotărâți pentru apărarea Păcii.»

Se dă apoi cuvântul fratelui Alex. Iie, din partea Cultului Creștin după Evanghelie, care citește moțiunea de protest a Comitetului Permanent de Luptă pentru Pace din R.P.R., împotriva folosirii armei bacteriologice.

Se pune la vot și toți cei prezenți, prin ridicare de mâini, aderă la această Moțiune.

În încheiere, P. C. Pr. Morosievici Nicolae dă citire scrisorii adresată de participanții la Consfătuire către Comitetul Permanent de Luptă pentru Pace din R.P.R.: «Noi, reprezentanții Cultelor religioase din regiunea Ploești, întruniți în consfătuire interconfesională la 26 Martie 1953, în orașul Ploești, am ascultat expunerea făcută asupra lucrării Congresului Popoarelor dela Viena, din Decembrie 1952, care, în Apelul adresat tuturor popoarelor lumii, cere interzicerea folosirii armelor de exterminare în masă: atomică, chimică și bacteriologică.

În numele ideii de Dumnezeu, Căruia îi slujim și în numele ideii de demnitate umană, proclamăm Pacea drept bunul suprem al omenirii și

condamnăm cu toată hotărîrea pe cei care, pentru soluționarea neînțelegerilor dintre state, recurg la război, provocând vărsări de sânge și suferințe nesfârșite.

Infierăm abaterea dela legile umanității, prin deslănțuirea războiului bacteriologic și aderăm cu tot sufletul la mișcarea de protest a Comitetului Permanent pentru Apărarea Păcii din R.P.R.

Pr. ALEX, VLAICULESCU

† PREOTUL PROFESOR IOAN POPESCU-MALĂEȘTI

În ziua de 3 Aprilie 1953 a încetat din viață Părintele profesor Ioan Popescu-Mălăești, iar prohodirea s'a făcut în ziua de 7 Aprilie orele 3 d.a., în biserica Sf. Elefterie din Capitală, de un sobor de peste 20 de preoți, în frunte cu I.P.S. Nifon.

Născut la 30 Ianuarie 1874 în comuna Mălăești-Prahova, a învățat carte în satul natal, absolvind clasele primare în anul 1886, apoi la Seminarul Central din București, pe care l-a absolvit în anul 1893, și a urmat Facultatea de Teologie, obținând titlul de licențiat în anul 1898. Intrând în cler, a fost hirotonit diacon pe seama bisericii ortodoxe din Baden, Germania, în anul 1900. În această situație, a putut să-și desăvârșească studiile de specialitate la Universitatea germană, pe atunci la Strassburg, unde a obținut titlul de doctor, în anul 1903, pe care l-a echivalat apoi în țară, în 1904.

În urma acestei temeinice pregătiri, a fost numit profesor la Facultatea de Teologie din București, la 1 Noiembrie 1907, la catedra de Studiul Vechiului Testament, pe care a cinstit-o până la data pensionării, în anul 1939 și după aceea, prin studiile și preocupările de fiecare clipă.

Labirintul științific al Vechiului Testament este atât de vast, încât numai un cercetător de lungă răbdare poate să se avânte în asemenea cercetări.

Din studiile și lucrările publicate de venerabilul profesor, amintim pe cele mai importante, cum sunt: **Pentateuhul** (1904 și 1936), **Gramatica limbii ebraice** (1921 și 1927), **Profeția lui Obadia** (1906), **Profeția lui Ioel** (1910), **Profeția lui Isaia** (1926-1927), **Proverbele lui Solomon** (1930), **Eclesiastul** (1933), **Cartea Iob** (1935), **Valoarea Vechiului Testament pentru creștini** (1932), **Scurtă introrucere în cărțile Vechiului Testament** (1933), etc., fără a mai menționa numeroasele lucrări, broșuri și articole din reviste, fie în legătură cu catedra, fie în afară de catedră.

Personalitatea didactică a venerabilului profesor trecut în cele veșnice, a fost amănunțit înfățișată în cuvântările ce s'au rostit, cu prilejul prohodirii, de către dl. profesor Teodor M. Popescu, care a vorbit în numele Institutului Teologic, Preot Mihail Bulacu, ca fost paroh al bisericii

Sf. Elefterie, Pr. Atanasie Negoită în calitate de rost student și ucenic în studiul Vechiului Testament, și Preotul Gheorghe Soare, din partea preoților foști studenți și în calitate de colaborator la Cercul de publicații religioase-morale «Ia și citește», și la revista «Duminica ortodoxă», care, între altele, a spus următoarele:

«Trei lucruri — spune înțeleptul Solomon — îmi sunt cu neputință a le pricepe: urmele vulturului când zboară, căile șarpelui pe piatră și drumul corăbiei când merge pe mare...» (Pilde 30, 18-19).

Trei cuvinte nu se pot rosti de limba omenească, în mod osebit unul de altul, fără ca unul să aducă în minte și pe celelalte două: **naștere**, **viețuire** și **moarte**.

Intre leagăn și mormânt, suntem rânduiți noi, oamenii, să ne trăim viața dăruită de Dumnezeu, să ne împlinim datoria pentru care am venit pe pământ și să punem temelia viitorului nostru veșnic din cer. Orice viață, oricât de lungă, **sfârșește în chip inevitabil cu moartea**.

Dar ceea ce face ca viața unui om să aibă valoare în fața lui Dumnezeu și a oamenilor, este folosirea ei în credință, în muncă și în împlinirea datoriei.

Strânși acum, în jurul corpului nelnsuflețit al celui ce a fost în viață preotul profesor Ioan Popescu-Mălăești, noi, foștii studenți ai lui, ucenici în cele ale studiului Teologiei și ale preoției, mărturisim că am avut înaintea — în persoana lui — pilda împlinirii cu prisosință a datoriei.

Cele două misiuni pe care le-a purtat în viață distinsul nostru dascăl — preoția și profesoratul — au fost la el așa de strâns unite, atât în teorie cât și în faptă.

Figură proeminentă, în suflet și în ținuta exterioară, profesorul nostru de Teologie Ioan Popescu-Mălăești, s'a identificat cu obiectul său și nicio preocupare lăaturalnică nu a reușit să-l abată din drumul cel drept pe care mergea cu pas hotărît.

Pe temperamentul său conștiincios și muncitor s'au altoit disciplina, austeritatea și meticulozitatea caracteristică disciplinei pe care a predat-o; așa încât, dacă ne cerea nouă, studenților săi, muncă fără preget și punctualitate, aceste obligațiuni erau împlinite în primul rând de el, clipă de clipă, fără știrbire.

Iar răsplătirea muncii noastre, era măsurată de dânsul cu linia dreptății și cântărită cu balanța nepărtinirii; încât studenții sârguincioși și merituoși au găsit în acest profesor sobru un susținător al drepturilor lor.

Severitatea lui aparentă, izvorită din spiritul de dreptate, urmarea întotdeauna o înaltă deprindere educativă, pentru punctualitate, corectitudine și seriozitate, calități care se cer pentru orice om și cu atât mai mult pentru un slujitor al Altarului.

Opera didactică a profesorului Ioan Popescu-Mălăești rămâne o mărturie în studiile de specialitate care l-au impus ca un cercetător meticulos și neobosit.

Dar, incredințat că specializarea într-o disciplină teologică nu-l îndreptățește să se limiteze numai la prelegerile sale universitare și să se izoleze de necesitățile duhovnicești ale clerului și credincioșilor în parohie, preotul Ioan Popescu-Mălăești a coborât în câmpul de luptă al luminării credincioșilor pe calea popularizării învățaturii creștine ortodoxe.

Dacă între lucrările sale în legătură cu catedra, unele sunt lucrări de limba ebraică și critică de texte sau traduceri și comentarii științifice, noi nu uităm că profesorul preot Ioan Popescu-Mălăești, în interesul luminării credincioșilor printr'o dreaptă propovăduire și prin ferirea lor de învățăturile greșite, a dat la lumină nenumărate și variate articole, cu caracter bisericesc, religios, social și moral, în revistele noastre bisericești.

Fixând — dela catedră — principiile după care aveau să se orienteze viitorii preoți în propovăduirea doctrinei creștine ortodoxe, el s'a gândit la început să le pună la îndemână și un arsenal de învățătură pentru munca de pe teren și astfel, timp de peste 30 de ani, din inițiativa lui s'a editat Biblioteca populară «Ia și citește», din care s'au distribuit milioane de broșuri religioase morale, gratuit sau cu preț numai de cost, și revista «Duminica Ortodoxă», în care s'a lucrat numai pentru îndrumarea preoților și în special pentru zidirea duhovnicească a credincioșilor, prin articole cuprinzând: Explicarea Sf. Evanghelii și a pericopei Apostolului din Duminici și sărbători, explicarea serviciului divin, biografii evanghelice scurte, istorisiri religioase-morale, etc., iar prin rubrica «Din cuvintele Scripturii» au fost tâlcuite pe înțelesul credincioșilor, ca articole de fond, în fiecare număr al revistei, timp de 30 de ani, sumedenie de texte din Vechiul și Noul Testament, în legătură cu viața de toate zilele.

Incredințat — după cum mărturisea cu orice prilej celor apropiați ai lui sau în scris — că ființa și misiunea Bisericii este spirituală și că din cele trei chemări ale misiunii preoțești, cea dintâi este aceea de a învăța, părintele profesor Mălăești a fost toată viața consecvent cu această mărturisire, și ne îndemna și pe noi, ucenicii lui, la aceeași prețuire a datoriei noastre de a propovădui dreapta credință.

Fie-mi îngăduit, ca în acest momente solemne, să înfățișez numai un exemplu din care se poate vedea linia de concepție bisericească pe care a stat și a lucrat dascălul nostru în vederea pregătirii clerului.

În dorința de a lua ființă «cursuri biblice» de orientare pentru preoți, scria în revista «Duminica Ortodoxă», în anul 1921, sub titlul: «Semne de bune începuturi», următoarele:

«Intr'o circulară trimisă de Sf. Mitropolie a Ungro-Vlahiei către parohiile din eparhie, se vorbește de «cursuri biblice», ce se vor ține la societatea clerului «Ajutorul» din București și de «citiri biblice», pe cercuri, în enoriile mărginașe.

Și preoții și enoriașii ce vor asculta cursurile și citirile biblice vor avea mult folos.

Noi scoatem la iveală această circulară pentru două motive — spunea el —:

1. Acestea sunt «semne» că, deși târziu, se pun la cale «începuturi bune» ce vor da roade frumoase, chiar foarte frumoase. Avem nădejdea că nu vor rămâne «semne», nici «începuturi».

2. Ne bucurăm că o lucrare, care a fost începută și încercată în cercul nostru «Ia și citește» este recunoscută și va lua, tragem nădejde, ființă și legală și reală...».

Iată, astăzi s'a plinit versul cel pururea amintit și adesea comentat de dascălul nostru, al Proorocului David, care zice: «Omul ca iarba, zlele lui ca floarea câmpului».

Iată, astăzi s'a plinit versul cel pururea amintit și adesea comentat de dascălul nostru, al Ecclesiastului, care zice: «Deșertăciunea deșertăciunilor, toate sunt deșertăciuni» (Ecles. I, 2).

Iată în sfârșit— că s'a plinit și versul aceluiasi Ecclesiast, care zice: «Și m'am întors eu, ca să încetez cu inima mea dela toată osteneala, care m'am ostenit sub soare» (Ecles. II, 20).

Pentru că: «toate merg la un loc, toate s'au făcut din țărână și toate se vor întoarce la țărână» (Ecles. III, 20).

Improspătând cele de mai sus în legătură cu viața și faptele venerabilului nostru dascăl, plecat dintre noi, noi, preoții am încercat să răspundem la îndemnul pe care el însuși în chip tainic ni-l face în aceste momente, după cântarea bisericească: «...Iar când veți cânta acestea, aduceți-vă aminte de mine, cunoscutul vostru, de altădată; că de multe ori am intrat și împreună am cântat în casa Domnului».

Iar credincioșii asistenți, pe care el, în timpul păstoriei ca preot, i-a luminat cu lumina dreptei credințe, i-a sfințit cu harul Sfințelor Taine și i-a povățuit spre o viață morală, aud în chip tainic, dela el, în aceste clipe, cuvintele din aceleași cântări: «Rămâneți sănătoși, prietenilor și fiilor, mântuiți-vă fraților, mântuiți-vă cunoscuților, că eu plec în calea mea, ci faceți amintire de mine cu cântare...».

Incredințați că chiar dacă viața aceasta este: vis nestătător, suflare nesoprită, zbor de pasăre trecătoare, corabie ce nu lasă urmă pe mare, «cei morți în Hristos vor învia întâi», să ne stăpânim durerea și înfristarea noastră pentru pierderea celui care s'a deosebit în credință și nădejde, în dragoste și blândețe, în curăție și în vrednicie preotească.

Și, aducând iubitului nostru dascăl și părinte ultima sărutare de mână fiiască, să rostim cu cântarea noastră ortodoxă: «Pământule, deschizându-te, primește pe cel plăsmuit din tine mai înainte cu mâna lui Dumnezeu: că se întoarce iarăși la tine născătorul lui, căci Dumnezeu a luat ce a fost după chipul Lui; primește și tu ce este al tău».

Iar Tu, Doamne, Dumnezeule veșnic, pe acesta care a lăsat lumea în care a viețuit cu cucernicie, cu dreptate și cinste, așează-l în laturea celor vii, unde se revarsă râurile desfătării spirituale și unde izvorăsc izvoarele veșniciei! Amin».

După rostirea cuvântărilor, sicriul cu corpul neînsuflețit al răposatului profesor a fost purtat de profesorii Institutului Teologic și preoții în jurul bisericii, potrivit rânduelii tipiconale ortodoxe, apoi transportat la cimitirul Belu, unde a fost înmormântat.

Păstrând venerabilului profesor neștearsă amintire și recunoștință pentru strădania depusă în cursul vieții pe tărâmul teologic și bisericesc, rugăm pe Dumnezeu să-l odihnească în pace!

† PREOTUL PAVEL GUCIUJNA

În ziua de 26 Martie 1953, s'a stins din viață, la spitalul Panduri din București, Preotul Pavel Guciujna, slujitor la biserica Mavrogheni din București, în urma unei scurte și grele suferințe.

Era una din figurile alese ale preoțimii.

Cu toate că era în vârstă de 71 de ani, preotul Gucluțna își ducea cu bărbăție vârsta, nelăsând să se înțeleagă că o crudă și neiertătoare boală, care-l rodea de câțiva ani, îl va doborî atât de fulgerător.

Slujba pogribaniei s'a oficiat Duminică 29 Martie 1953, — Duminica Floriilor — în biserica Mavrogheni, unde decedatul slujea de 13 ani.

Au luat parte un mare număr de preoți și credincioși, care au ținut să petreacă pe ultimul drum, pe colegul, prietenul și părintele lor duhovnicesc.

Cu această tristă ocazie a vorbit pr. paroh al bisericii, Grigore Burlușanu, Consilier Administrativ Patriarhal, scoțând în evidență personalitatea și calitățile preoțești ale răposatului.

«El n'a fost numai un simplu slujitor în ogorul Domnului, spune P. C. Sa —, ci un mare luptător pentru dreptate. Rareori se poate întâlni într'o viață de om, un exemplar de o dârzenie și perseverență, ca preotul Gucluțna. Când pornea la o acțiune, nu se lăsa până nu o aducea la bun sfârșit. A luptat cu mult curaj pentru revendicările clerului, ca fruntaș între fruntașii conducători ai clerului, și cuvântul său era întotdeauna ascultat. S'a impus în viața preoțească prin dârzenia și duritatea cu care a tratat problemele și niciodată nu s'a lăsat învins, când a fost vorba de recunoașterea unui adevăr.

Când constata o nedreptate, nu aștepta să fie solicitat, ci se oferea, cu nevinovăția unui copil, pentru înlăturarea ei. Cei ce l-au cunoscut l-au prețuit și admirat pentru devotamentul și zelul său.

Ostenind neîncetat în a face binele a însemnat multe frunți, a alinat multe dureri, a acoperit multe lipsuri, neașteptând dela cei cărora le făcea binele niciun fel de răsplată, singura lui mulțumire sufletească fiind mulțumirea semenilor săi.

Numele lui va continua să rămână viu în mintea noastră și faptele lui vor vorbi mereu de cel ce a fost preotul Gucluțna».

EPISCOPIA DUNĂRII DE JOS

CONFERINȚA INTERCONFESIONALĂ

În sala de conferințe a Căminului preoțesc, s'a deschis în ziua de 12 Februarie 1953 conferința interconfesională, având ca scop prelucrarea documentelor istorice ale Congresului Popoarelor pentru Apărarea Păcii dela Viena.

Conferința a fost prezidată de P. C. Ieronim Motoc, delegatul P.S. Episcop Chesarie, asistat de Pr. T. Stănescu, Protoiereul regiunii Galați. La masa prezidiului au luat parte tov. Neniță Constantin, Președintele Comitetului Orășenesc de Luptă pentru Pace din Galați, precum și urmă-

torii reprezentanți ai Cultelor religioase: Pr. Francisc Hastolaș, din partea Bisericii Romano-Catolice, Nicolae Nicolae din partea creștinilor după Evanghelie, C. Grăjdinoiu și Mirea din partea Adventiștilor de ziua 7-a, rabinii Șapira și Șechter din partea Cultului Mozaic, preotul Petcov din partea Bisericii Bulgare și Teodor Grigore din partea Bisericii creștine de Rit Vechiu.

P.C. Ieronim Motoc deschide ședința la orele 16, arătând celor prezenți printre care remarcăm pe P.C. M. Blănaru, consilier administrativ și P.C. V. Râpă, secretar eparhial, că simte o mare bucurie de a fi prezent la această conferință, unde se discută o problemă scumpă oamenilor muncii, problema păcii. P.C. Sa aduce din partea P.S. Episcop Chesarie tuturor participanților salutul și părinteasca binecuvântare, precum și dorința ca această conferință să aibă succes deplin.

Se dă cuvântul Pr. N. Grosu, care dezvoltă teza: «Apelul Congresului Popoarelor pentru Apărarea Păcii, dela Viena».

C. Sa arată că mișcarea pentru apărarea Păcii a pornit spontan din dragostea de viață a omului, din groaza de suferințele și distrugerile provocate de cele două războaie mondiale, și din dorința milioanelor de oameni de a-și asigura munca și fericirea vieții.

În prezent această mișcare pentru apărarea Păcii se caracterizează prin tendința ei de organizare și de angajare a masselor largi populare și a popoarelor înseși peste deosebirile dintre ele și peste capul guvernelor ce încă se mai opun acestei nobile mișcări pentru apărarea bunului celui mai de preț: Pacea. Se împlinesc întocmai cuvintele marelui stegar al Păcii, I. V. Stalin: «Pacea va fi menținută și consolidată, dacă popoarele vor lua în propriile lor mâini cauza menținerii păcii și o vor apăra până la capăt».

Conferențiarul face apoi un istoric al dezvoltării mișcării pentru Pace, începând dela primul Congres al Partizanilor Păcii ținut în Aprilie 1949 la Paris și Praga, până la Marele Congres al Popoarelor pentru Apărarea Păcii ce a avut loc la Viena la 12 Decembrie 1952, întrunind 2000 de delegați din 85 de țări, aparținând diferitelor rase, religii, ideologii și partide politice. Toți delegații însă au fost însuflețiți de aceeași hotărâre de a găsi cele mai bune mijloace pentru apărarea Păcii și înțelegerea între popoare.

La acest Congres, toate problemele puse în discuție s'au desbătut pe larg și fiecare reprezentant și-a spus cuvântul său în mod deschis. S'a accentuat mult asupra interzicerii armelor atomice și chimice, precum și a armei bacteriologice. Deasemenea, problema Germaniei și a Japoniei au fost discutate cu mult interes. Dela tribuna Congresului au răsunat puternic, sădind speranțe și încredere în inimile sutelor de milioane de luptători pentru pace, cuvântul marelui popor sovietic, cuvântul prieteniei și respectului pentru interesele și independența tuturor popoarelor.

C. Pr. N. Grosu face apoi o descriere asupra pregătirii pentru un nou măcel, pregătire ce este pusă la cale de lagărul ațâțătorilor la război, și totodată arată mărețele construcții ale socialismului și comunismului din U.R.S.S. și țările de democrație populară, toate construcții pentru pace.

Se arată deasemenea impresia produsă de cuvântul academicianului Traian Săvulescu, șeful delegației noastre la Congresul dela Viena.

După ce se citesc cele 2 documente, Apelul Congresului și mesagiul adresat celor 5 Mari Puteri, conferențiarul arată cum s'a desfășurat larga campanie de popularizare a hotărârilor acestui mare Congres, atât în țările imperialiste, cât și în țările de democrație populară. Se arată felul cum s'a desfășurat darea de seamă publică a delegaților români dela Congres în fața masselor de muncitori din București.

Culte din R.P.R. sprijină cu fermitate lupta credincioșilor lor pentru Pace și progres. Reprezentanții și slujitorii Cultelor s'au întrunit deseori pentru ca să găsească cele mai bune mijloace și să facă din credincioșii lor și mai buni luptători pentru Pace.

Conferențiarul încheie arătând, că «avem datoria să facem ca documentele Congresului dela Viena să fie bine cunoscute fiecărui credincios, și ca inima fiecărui credincios să bată în unison cu a sutelor de milioane de oameni ce luptă dârz pentru întronarea și apărare Păcii în lumea în-treagă».

Reprezentanții Cultelor și parte din preoții care au participat la consfătuire au arătat cu ocazia discuțiilor pe marginea tezei citite, felul cum credincioșii Cultelor respective, luptă pentru Pace și și-au luat angajamentul ca pe viitor această muncă să fie sporită și mult mai rodnică.

Dl. Constantin Neniță, președintele Comitetului Orășenesc de Luptă pentru Pace, arată că referatul a oglindit lupta dârză a popoarelor pentru apărarea Păcii. Deasemenea arată grozăviile războiului din Coreea și totodată descrie curajul și moralul ridicat al vitejilor coreeni care-și apără fără șovăire independența patriei lor.

Orice om cinstit, orice partizan al Păcii, trebuie să fie vigilent, căci din umbră elementele dușmănoase, spionii și sabotorii caută să pună obstacole în calea construirii socialismului și menținerii păcii. Prin vigilența noastră, demascând aceste elemente dușmănoase înlăturăm obstacolul, ajungând cu un ceas mai de vreme la țelul urmărit: menținerea păcii și construirea socialismului.

Comitetele de cartiere din orașul Galați, circ. 27, 12 și 21, arată tov. Neniță, au o activitate mai deosebită. Vorbitorul arată rolul femeii în lupta pentru Pace și adaugă că o metodă nouă în lupta pentru Pace este descrierea grozăviilor războiului în cele mai adânci masse populare.

Posibilitățile și puterea de a lămurii credincioșii le au preoții care s'au dovedit că în cea mai mare măsură își fac datoria în lupta pentru apărarea Păcii. Dar această datorie trebuie continuată până la cucerirea definitivă a păcii, căci Pacea este cel mai scump bun.

În încheiere, P. Cuv. Vicar Ieronim Motoc arată că atât teza cât și discuțiile purtate au scos în lumină importante hotărâri ale Congresului Popoarelor dela Viena, precum și sarcinile ce le revin Cultelor religioase din R.P.R.

Mulțumește P. C. Protoiereu T. Stănescu, inițiatorul acestei Consfătuiri, reprezentanților Cultelor religioase și tov. C. Neniță, președintele Comitetului Orășenesc de luptă pentru Pace, precum și tuturor participanților, urându-le spor la muncă.

23 MARTIE 1953

Prea Sfințitul Episcop Chesarie, luând din vreme cunoștință din presă despre hotărârea Plenarei lărgită a Comitetului Permanent pentru apărarea Păcii din R. P. R., de a organiza în ziua de 23 Martie a. c., o zi de protest împotriva folosirii armei bacteriologice de către imperialiștii intervenționiști în Coreea și China de Nord, a convocat în Cabinetul Episcop, în această zi, pe toți funcționarii și personalul Centrului Eparhial.

Prea Sfinția Sa, în calitate de Președinte, a deschis ședința arătând că intervenționiștii în neputința lor de a înfrânge vitejia eroicului popor coreean, care cu dăruzenie își apără independența Patriei și libertatea, au deslănțuit cel mai barbar război, nemaî întâlnit în istorie: războiul bacteriologic.

În fața acestui act criminal oamenii cinstiți din lumea întreagă, spune P. S. Sa, și toate popoarele iubitoare de pace și libertate înfierează cu energie acest atentat îndreptat împotriva păcii și a civilizației și totodată protestează împotriva celor care folosesc aceste arme barbare, considerându-i ca cei mai mari dușmani ai omenirii.

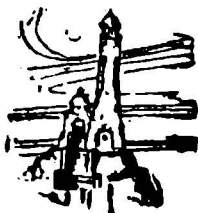
Prea Sfințitul Episcop, după ce face această prezentare a dat cuvântul P. C. Consilier Preot Mihail Blănaru, care a citit din ziarul SCANTEIA nr. 2613/953, articolul: «SA FIE OPRITĂ MÂNA CRIMINALILOR RĂZBOIULUI BACTERIOLOGIC» de Acad. Prof. N. Gh. Lupu.

Apoi P. S. Sa a înfățișat «Moțiunea ședinței plenare a Comitetului Permanent pentru apărarea Păcii din R. P. R., împotriva folosirii armei bacteriologice».

Funcționarii Centrului Eparhial cu sufletul alături de Comitetul Permanent pentru apărarea păcii din R. P. R. și de toți oamenii cinstiți din lumea întreagă au propus să se întocmească o moțiune de protest împotriva folosirii armei bacteriologice, care să fie trimisă Comitetului Orășenesc de luptă pentru apărarea Păcii.

P. S. Episcop, la propunerea funcționarilor a întocmit o Moțiune pe care citind-o a fost pusă la vot și primită în unanimitate de către toți cei prezenți.

Așa au înțeles funcționarii și personalul Centrului Eparhial să protesteze împotriva folosirii armei bacteriologice.

OFICIALE – ADMINISTRATIVE

ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR

MIȘCAREA PERSONALULUI

I. TRANSFERĂRI

a) *Preoți*

Temel Nr. 587/1953.

1. Preotul Vasile Breazu, dela parohia Ciulnița-Prundeni, raionul Topoloveni se transferă reciproc cu preotul Const. Bănuță, dela parohia Gănești, raionul Pitești, pe data de 1 Ianuarie 1953.

Temel Nr. 1311/1953.

2. Preotul Paul Popescu, dela parohia Dângăul Mic, raionul Cluj, se transferă în postul de preot paroh la parohia Predești, raionul Ploești, pe data de 1 Februarie 1953.

3. Preotul Nicolae Martinescu, dela parohia Cartierul D. Apostol Ploești, se transferă în postul de preot paroh la parohia Sf. Filofela din acelaș oraș, pe data de 1 Februarie 1953.

4. Preotul Gheorghe Stroe, se transferă din postul III de preot dela parohia Gârbovi, raionul Urziceni, în postul II de preot dela aceeași parohie, pe data de 1 Februarie 1953.

5. Preotul Ioan Zugravu, dela parohia Osmancea, raionul Constanța, se transferă în postul III de preot la parohia Gârbovi, raionul Urziceni, pe data de 1 Februarie 1953.

Temel Nr. 410/1953.

6. Preotul Constantin Negulescu, dela Parohia Delea Nouă, raionul T. Vladimirescu, se transferă reciproc cu preotul Teodor Stoica dela parohia Teiul Doamnei, raionul 1 Mai, pe data de 1 Ianuarie 1953.

Temel Nr. 1331/1953, 182/1953.

7. Preotul Constantin Robea, dela parohia Otopenii de Jos, raionul

Stalin, se transferă la parohia T. Vladimirescu I, raionul Lenin, iar preotul Nicolae Alexandrescu, dela parohia T. Vladimirescu I, se transferă în locul celui dintâi la parohia Otopenii de Jos, pe data de 1 Februarie 1953.

8. Preotul Virgil Constantinescu, dela parohia Bragadiru, raionul Lenin se transferă la parohia Tudor Vladimirescu I, din acelaș raion, pe data de 1 Ianuarie 1953.

9. Preotul Dumitru Bârlogeanu, fost la parohia T. Vladimirescu I, raionul Lenin, care se transferase la parohia Otopenii de Jos, raionul Stalin, se transferă cu postul său, la parohia Bragadirul, raionul Lenin pe data de 1 Februarie 1953.

Temel Nr. 1981/953.

10. Diaconul I. Stoenescu se transferă cu postul dela parohia Sf. Treime, Ghencea, la parohia Domnița Bălașa, București.

b) Cântăreți bisericești

Temel Nr. 843/953.

1. Cântărețul Alex. Ilie, dela parohia Budeni, raionul Vidra, se transferă, în postul de cântăreț vacant la parohia Mogoșești din acelaș raion, pe data de 1 Februarie 1953.

Temel Nr. 1134/935.

2. Cântărețul Mircea Dinu, dela parohia Vițichești, raionul Topoloveni, se transferă în postul II de cântăreț la parohia Țigănești din acelaș raion, pe data de 1 Februarie 1953.

Temel Nr. 1365/953.

3. Cântărețul Benedict Zamfir, dela parohia Gemenea, raionul Târgoviște, se transferă în postul I de cântăreț la parohia Mitropolia-Târgoviște, pe data de 1 Februarie 1953.

Temel Nr. 1365/953.

4. Cântărețul Ioan I. Ioan, dela parohia Hăbud, raionul Ploești, trece din postul I în postul II, la aceeași parohie, pe data de 1 Februarie 1953,

Temel Nr. 1369/953.

5. Cântărețul Ștefan Munteanu, dela parohia Pitar Moș, Raionul Stalin, se transferă în postul de cântăreț la parohia Progresul I raionul N. Bălcescu, pe data de 1 Februarie 1953.

Temel Nr. 2032/953.

6. Cântărețul Alex. Ganea, dela parohia Maica Domnului — Aquila, raionul Lenin, se transferă în post de cântăreț la parohia Pitar Moș, raionul Stalin, pe data de 1 Februarie 1953.

Temel Nr. 2902/953.

7. Cântărețul Ioan I. Ghica, dela parohia Vlădești de Sus, raionul Mușcel, se transferă în postul II de cântăreț dela parohia Aninoasa, din acelaș raion, pe data de 1 Martie 1953.

Temel Nr. 3119/953.

8. Cântărețul Stan Gr. Ștefan, dela parohia Balamuc, raionul Snagov, se transferă în postul de cântăreț la parohia Ferbinți Târg, din acelaș raion, pe data de 1 Martie 1953.

c) *Personal Administratio*

Temel Nr. 589/953.

2. Ioan Hăisan, magazioner la Cantina Salariaților Administrației Patriarhale și Arhiepiscopiei Bucureștilor, se transferă în post de paznic la centrul Arhiepiscopiei Bucureștilor, pe data de 1 Ianuarie 1953.

Temel Nr. 1186/953.

3. Astaluș Iuliana, îngrijitoare, la casa de odihnă Sinaia și Maica Justina Stănescu, îngrijitoare la casa de Odihnă Techirghiol, trec pe data de 1 Ianuarie 1953, dela Administrația Patriarhală în schema posturilor și funcțiilor plătite din fondurile proprii ale Arhiepiscopiei Bucureștilor.

Temel Nr. 1845/953.

4. Popa Alesandru, referent șef la Arhiepiscopia Bucureștilor, se transferă în postul de bibliotecar al Administrația Patriarhală, pe data de 1 Februarie 1953.

Temel Nr. 1846/953.

5. Constanța Rusu, lucrătoare la Turnătoria de Iumănări dela Arhiepiscopia Bucureștilor, se transferă la Tipografia Institutului Biblic, pe data de 1 Ianuarie 1953.

Temel Nr. 1847/953.

6. Mecanicul Constantin Stescu se transferă dela Arhiepiscopia Bucureștilor, în postul de mecanic auto, la Administrația Patriarhală, pe data de 1 Ianuarie

II. ANGAJĂRI ȘI INCADRĂRI

a) *Preoți și Cântăreți*

Temel Nr. 1980/953.

1. Preotul Ștefan Geavlete se angajează în post de preot bugetar la parohia Vlad Țepeș, raionul Călărași, pe data de 1 Februarie 1953.

Temel Nr. 2863/953.

2. Preotul Gheorghe Ciureanu, se incadrează în postul de preot paroh la parohia Vovidenia, raionul Lenin, pe data de 15 Februarie 1953.

Temel Nr. 585/953.

3. Protos. Severian Grigorescu se angajează în post de preot bugetar la Schitul Ciocanul, raionul Muscel, pe data de 1 Ianuarie 1953.

Temel Nr. 3113/953.

4. Ierod. Paulin Popescu, se angajează în post de diacon la Mănăstirea plumbuita, raionul 1 Mai, București, pe data de 1 Martie 1953.

Temel Nr. 3330/953.

5. Preot Victor Vasilescu se angajează în post de preot bugetar la parohia Epurești I. Raionul Mîhălești, pe data de 1 Martie 1953.

Temel Nr. 408/953.

6. Dumitrescu Ioan se angajează în post de cântăreț la parohia Bacteria Rahovei, raionul Lenin, pe data de 1 Decembrie 1952.

Temel Nr. 1306/953.

6. Dinescu Vasile se angajează în postul II de cântăreț la parohia Păulești, raionul Ploești, pe data de 1 Februarie 1953.

Temel Nr. 2032/1953.

7. Marin Mihai se angajează în post de cântăreț la parohia Maica Domnului Aquila, raionul Lenin, pe data de 1 Februarie 1953.

Temel Nr. 2885/1953.

8. Cântărețul Bădescu Constantin se angajează în postul II de cântăreț la parohia Popești Feteasca, raionul Topoloveni, pe data de 1 Februarie 1953.

Temel Nr. 2596/1953.

9. Niculae C. Vasile se angajează în postul de cântăreț I la parohia Târgșorul Nou, raionul Ploești, cu începerea dela 1 Octombrie 1952, de când prestează serviciul.

Temel Nr. 2874/1953.

10. Bucur Gh. Gheorghe se angajează în postul I de cântăreț la parohia Adâncă, raionul Târgoviște, pe data de 1 Ianuarie 1953.

Temel Nr. 3070/1953.

11. Matei Ștefan se angajează în postul II de cântăreț la parohia Glâmbocel, raionul Topoloveni, pe data de 1 Martie 1953.

b) Personal Administratio.

La Centrul Eparhial al Arhiepiscopiei Bucureștilor

Temel Nr. 973/1984/1953

1. Gheorghe Dragomir, vesmântar al Catedralei Arhiepiscopiei Bucureștilor se angajează în postul de îngrijitor, pe data de 1 Ianuarie 1953.

Temel Nr. 3114/1953

2. Margareta Zottu, se angajează în postul de referent șef bugetar Stat, pe data de 1 Martie 1953.

Temel Nr. 3293/1953

3. Venera Stancu, se angajează în post de referent șef pe data de 1 Martie 1953.

Temel Nr. 3462/1953

4. Măldărescu Niculae, se angajează în post de referent șef de secție pe data de 1 Martie 1953.

La Institutul Teologic de grad Universitar din București

Temel Nr. 1308/1953

1. Presură Aurora se angajează în post de dactilografă, pe data de 1 Ianuarie 1953.

Temel Nr. 2595/1953

2. Rucăreanu Elena se reangajează în postul de îngrijitoare la v. Bușteni, pe data de 1 Martie 1953.

Temel Nr. 3220/1953.

3. Diaconul Petre Brighidău se angajează în postul de administrator de internat, pe data de 15 Februarie 1953.

Temel Nr. 3462/1953.

3 Leonid Papadopol se angajează în post de administrator de imobil, pe data de 1 Martie 1953.

<i>Redacția, Patriarhul Împlinirilor</i>	289
† <i>Theoclit Botoșăneanu, Păstorul cel bun</i>	289
<i>Pr. Gh. Bejgu, La cinci ani de arhipăstorie</i>	286
<i>Pr. Alex. Petcu, 6 Iunie 1948—6 Iunie 1953</i>	296
<i>Pr. Sian Dîmancea, După cinci ani</i>	299

INDRUMARI PASTORALE

<i>Pr. Const. Stăicu, La Duminică III-a după Rusalii</i>	304
<i>Pr. C. Motvonea, La Duminică IV-a după Rusalii</i>	308
<i>Pr. Gh. Murgoci, La Duminică V-a după Rusalii</i>	313
<i>Pr. C. Mătasă, La Duminică VII-a după Rusalii</i>	317
<i>Pr. S. Constantin, La Duminică VIII-a după Rusalii</i>	322
<i>Pr. N. I. Constantinescu, la Duminică IX-a după Rusalii</i>	325
<i>Pr. C. Moise, La Sf. Împărați Constantin și Elena</i>	329

EVENTIMENTE ISTORICE.

<i>Glasul Bisericii, 1 Mai, ziua internațională a solidarității oamenilor muncii</i>	337
<i>T. N. M., 1 Mai, la Institutul Teologic Universitar din București</i>	340
<i>Redacția, Ziua victoriei și a independenței</i>	341
<i>T. N. Manolache, 9 Mai la Institutul Teologic Universitar din București</i>	343
<i>Diac. Iordan Nicolescu, Pădurile, bun comun al întregului popor</i>	345

PROBLEME ACTUALE

<i>Prof. Justin Moisescu, Expoziția dela Roma</i>	349
<i>Pr. I. Mărgineanu, Vaticanul antiprogresist</i>	351
<i>Pr. Prof. Petru Rezuș, Considerațiuni asupra originii și combaterii superstițiilor, obscurantismului, bigotismului, fanatismului și fatalismului</i>	363

PENTRU APĂRAREA PACII

<i>Pr. V. Mîtru, Slujind necontenit cauza afântă a Păcii</i>	368
<i>Glasul Bisericii, În slujba Bisericii, Patriei și a Păcii</i>	377
<i>D. V. Sădeanu, Preotul în țările de democrație populară</i>	388
<i>Prof. J. M., Prizonierii din Coreea</i>	392

O MAZE SARBATOARE A ORTODOXIEI

<i>Reînființarea Patriarhatului Bulgar</i>	394
--	-----

VIAȚA BISERICESCA ÎN CUPRINSUL MITROPOLIEI

ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR

<i>Redacția, Conferințele de orientare din luna Aprilie</i>	412
<i>Asistent, Conferința de orientare dela Protoieria Raionului Cămpina</i>	413
<i>Prot. Al. Vlaicuțescu, Consfătuirea preoților din Ploiești în cadrul luptei pentru Pace</i>	417

<i>Redacția, Sfințirea bisericii din satul Buzoeni</i>	419
<i>T. N. Manolache, Restaurarea și conservarea monumentelor istorice religioase</i>	421
<i>Cronicar, Școala de cântăreți bisericăști dela Curtea de Argeș</i>	425
<i>Diac. M. Teodoru, O pioasă comemorare</i>	428

EPISCOPIA DUNĂRII DE JOS

<i>Vizite canonice</i>	430
<i>Circulară</i>	431

OFICIALE-ADMINISTRATIVE

ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR

<i>Ordin circular</i>	434
<i>Mișcarea Personalului</i>	436
<i>Schimbări în conducerea Oficiului Parohial</i>	439
<i>Schimbări de nume</i>	439
<i>Distincții și hirotessii</i>	439

EPISCOPIA DUNĂRII DE JOS

<i>Angajări</i>	440
<i>Arondări</i>	440
<i>Evidențieri</i>	440

**TIPOGRAFIA INSTITUTULUI BIBLIC ȘI DE MISIUNE ORTODOXA
BUCUREȘTI**